

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Varoluşun Devamı: Yaşam Biçimi

Sâ Moura, Filipe Alexandre de Andrade Varolugun

Devamu: Yaşam Biçimi/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Varoluşun Devamı: Yaşam Biçimi

Nelson Brás Pereira'dan
gerçek öyküler

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Yaşam biçimi

İlan edilen, kaderimiz olan şey... yaşam biçimi, başka bir deyişle atalarımızdan miras aldığımız her şey, sonra yetişkinliğe ulaştığımızda üreme misyonumuz var, demokraside yaşadığımız toplumun yasaları tarafından ilan edilen şey.

Başka bir deyişle, elde edebileceğimiz her şey, bilgi, başka bir deyişle, ne inşa ettiğimizi bildiğimizde aradığımız her şey.

Neden?

Çünkü aklın zoruyla içine yerleştirildiğimiz toplumla uğraşırken, her zaman kabul edilebilir bir varlık olacak şekilde yaşamak zorundayız ki toplumun kendisi tarafından bir beyefendi olarak görülelim, kaba olamayız, sadece olabileceğimizden daha onurlu olabiliriz; bunun için yaşıyoruz, aramızda yardım olması gerektiğini de biliyoruz.

Neden?

Çünkü biz hizmet eden varlıklarız, bu yüzden edinilmiş bir sorun var, kötölükler benim için daha büyük olduğunda doğruyu söylemek.

Neden?

Çünkü sosyal bir varlık olabiliriz ama bir vahşi gibi de yaşayabiliriz.

Eşitler tarafından yenilmediğimiz zaman.

Ama her zaman şüphe vardır ve her zaman olacaktır, bize öğretilen, bize öğretilen ve gerçekten güvendiğimizden emin olduğumuz sürece gittiğimiz yer orasıdır, o zaman kendimize iyi hizmet ederiz çünkü iyilik yaparız.

Herhangi bir kitapçada bulabileceğiniz, yatmadan önce dinlemek ve okumak istediğiniz konularla büyülenebileceğiniz bu kitaplarım, kitap okuyabilen tüm okurları memnun etmek istiyoruz.

İyi bir arkadaş olacaksınız, böyle gerçek hikayeleri asla okuyamayacak ve göremeyeceksiniz.

Hatalar yapmış ama bana musallat tüm hastalıklardan beni iyileştirebilmiş birinin gerçek deneyimine sahip hissedener gibi.

Bu baskının teması ne olacak?

Uçuş Raporları, belki de çok şok edici olmayacak bir konu, okuyucuları şok etmek istemiyoruz, ancak raporlar gerçek ve havalı şekilde deneyimlenmiş bir şekilde anlatılıyor.

Çünkü ben yasalar içinde yaşadım, inandım, bin bir şey hayal ettim, hayvani içgüdünün gerçek duygusunu hissettim. Zorla kazanmak istiyoruz ve de hissediyoruz.

Yasanın dışında, hepimizin öğrendiği o varlık bizi bulabilir ve bunun ağırlığı birlikte yaşamaya alışkın olmamızdan kaynaklanır, çünkü yapabileceğimiz tüm kötülüklere rağmen, bu asla kötülük olarak kabul edilemez.

Bence her varlığın bir reenkarnasyonu vardır.

Hırslımız, kolay olduğunu düşündüğümüz, ancak kolay olmayan ve yasalara karşı geldiğimizde zorlaşan ve iyi avukatlara ödeyecek paramız olmadığında daha yüksek bir bedel ödediğimiz bir şekilde yaşamaktır.

Neden?

Eğer komik olamazsak, biz de komik olamayız.

Bu benim hikayem, Portekizli bir babanın oğlu olan genç bir adamın hikayesi, ancak Afrika'da doğdum, babam annemden ayrıldıktan sonra Pontinha'da büyüdüm.

O andan itibaren, kolay yaşamayı istediğim gerçek hayatım başladı ve daha önce de belirttiğim gibi, kolay olan zorlaşabilir.

Neden?

Çünkü her zaman tövbe ettiğimizde yasanın bizi kayırdığına inanmışımdır.

Ancak gerçekler yüzde 100 kanıtlandığında, mahkemeler tarafından yönetilen hukuk sadece suç hakkında karar verebilir.

Muhtemelen okuyucunun kafasını karıştıracak çeşitli faktörler dışında, olayın gerçekten yaşandığına dair hiçbir kanıt yoktur.

Neden?

Çünkü affedilmemenin ve suç işlemeyi tatma fırsatına sahip olmanın ve yaptığımız kötülüğü hissetmenin acının gerçek duygusunu okuyucuya aktarmak zor olacaktır.

Toplum tarafından terk edildiğimizde ve herkesin bakmayı sevdiği mahallenin gözleri olduğumuzda.

Neden?

Bireysel yeteneklerden gelen bir arayış gözünüz var. Çünkü biz her zaman hayatta ilerlemenin mirasıyla doğarız, böylece öğretebilir ve acı bir yaşam deneyimini ve ben hala bunun bedelini ödüyorum!

Afrika'da doğdum ve üç kız kardeşim vardı: Elvira, Cândida ve São. Bu, harika olabilecek bir hikâyeye iyi bir başlangıç, ancak pek de iyi olmayan bir hayat hikâyesi oldu.

Bu görevi yerine getiren sözde gardiyanlara karşı pek kötü niyet hissetmedim, onları her zaman düşman olarak gördüm çünkü yaptığının gerçekten yanıma kar kalabileceğini kabul etmek istemedim.

Hayatım birçok suç işledim.

Eskiden bu terimi kullanırdım, argo bir , kiminle muhatap olursak olalım, bir tür argoydu ya da yönlendirilmiş terimini de kullanabilirdik.

yerler bunlardı ve yaşam tarzımız nedeniyle bunlar her zaman şiddetin olmadığı ya da şiddetin cazip veya kışkırtıcı bir şekilde bulunmadığı rıhtımlardı, çünkü yaptığımız şey hakkında gerçekten iyi hissediyorduk. Toplumun bu durum olumlu karşılanmıyor, çünkü hiçbir toplum başkalarının suç işleyerek geçimini sağlamasını kabul etmiyor, eğer bu durum geçim sağlamak için kullanılabilecek maddeleri tüketme ihtiyacı olarak görülmüyorsa.

çok kötü görünebilir, ama varlar.

Ve bu nedenle hepimizin kötü alışkanlıkları var, ama bu nedenle bizim için her zaman algılanamaz bir şeyi kötü olarak beğenmediğimizde bunu her zaman kötü karşılarız, ancak bu hepimizin büyüdüğü yerler harika bir içgörüye sahiptir, bunlar bizim ortamlarımızdır ve birlikte yaşamak bizi iyi yaşama ve diğerinden daha iyi olma arzusuna ve hırsına sahip kılar.

Birlikte büyüdüğüm çocuklar gibi bir sürü şaka olurdu, ama o çocukların arasında bir kız vardı, onu tanıdığımdan beri hep sevmiştim, doğum günü benimkiyle aynı gündü.

Onu hep sevdim, onunla tanıştığım günden beri, onu hep sevdim, benimle ve kız kardeşlerimle çok yaşadı, çok yakın ilişkimiz vardı, ilk görüşte aşk değildi, sevdiğim kadın gibi bir kadının asla olmayacağına inanıyorum ve inanacağım, onu ilk öptüğümde kendimi gerçek bir aslan gibi hissettim, hepimiz kendimizi savanada görmeyi severiz.

Tüm erkeklerle eşit bir yaşama, bir eşe sahip olma ve bir aile kurma hakkına sahip olan kişi.

Yaşadığım hayat tarzını ve aşkın hayatta bir kez geldiğini kabul etse de, kendimi bilge hissetmiyorum, kendimi hiç öyle görmedim, ama hepsiyle tanıştım, bir şekilde bütünleştiler, hepimiz bağlanmak , büyük bir fatura ödedim ama hepsi iyi bir hayatım olsun istediğim için.

Yaptığım işte iyiydim, soygunlar yapmaya başladım, basit soygunlarla başladım, bazı silahlı soygunlar yaptım. Ama sonra aşırı kokain tüketimiyle bozuldum, içerken kendimi iyi hissediyordum ve bırakmak istemiyordum.

Bu beni çıldırtıyordu, ama soygunlarımda hiç kimseye saldırmadım, eğer tepki olmasaydı, şiddet kullanmama gerek kalmazdı, mahkemede her zaman yumuşatmak zorunda kalırdım.

Yağmurda yürürseniz ıslanacağınızı biliyorum.
taşıdıkları para ya da değerli eşyaları almak istedi.

Pontinha'da büyüdüğüm için Lizbon benim için her zaman eğlenceliydi, tarih kitaplarında okuduğum gibi tarihi ve kültürel değeri olan bir şehir olarak görüyordum.

İyi bir hayata sahip , iyi hayat yaşayabilmenin ilerlemesini böyle gördüm, başka bir deyişle, sadece parayı istedim, iyi gittiğimi biliyordum, sadece parayı istedim ve konuda kötü hissettim, sadece bağımlılığımı tatmin etmek ve sosyal hissetmek, sosyal bir ortamda, insanlarla iyi olmak ve normal hissetmek, sosyal bir ortamda, insanlarla ilişkilerde normal hissetmek istedim.

Kendimi baskın hissediyordum, başımda yelesi olan bir aslan olduğumu düşünüyordum.

onun bölgesini fethetmek ve hayatına hükmetmek.

Bir eşe sahip olma hayatına böyle yaklaştım!

Şey... Bu yaşam biçimini insanlara verebileceğim zarar açısından olumlu bir ışık altında gördüm, hiç kimseye başkalarını acımasız bir şekilde mahvedecek ve hiçbir şey bırakmayacak şekilde zarar vermedim.

Sadece o anki koşullardan faydalandım ve bunu sadece para için yaptım, kokain içmek için hızlı bir çözüm için, ama her zaman kaçınılmaz olanı uzattım, bir erkekle doğmayan, hatta belki de miras alabileceğimiz, alkol içen ve uyuşturucu kullanan bir erkek olarak incelediğimiz neden, döllenmenin sonucu olarak bırakılan kalıtımdaki genlerin üremesinde tepki verir.

Tüm bunları deşifre edebilecek ve bu kıssayı okuyucuya aktarabilecek kadar uzman değilim, çünkü bunun hakkında konuşmak zorundaydım - bunlar yaşam biçimleri. Bazen iyi karşılanırlar, bazen de kötü karşılanırlar.

Neden?

Çünkü bizim öğrendiğimiz yaşam biçimi, yukarıda da belirttiğim gibi, her zaman kötü niyetle hareket değil, affedilmek, iyi karşılanmaktır!

Neden?

Çünkü buna göre yaşıyoruz, standartlara göre yaşıyoruz. İyi bir yaşam sürebilmek çeşit hırstır.

İlişkimiz ben 22 yaşındayken, ordudayken başladı, ama ben gitmek istemiyordum, ama yasalar öyle diyordu. İşte o zaman gerçek ilişkiyi, Cristina ile asla aynı olamayacak tutkuyu yaşadım ve işte hepimizin arzuladığı, hepimizin gerçek yarısını bulmak istediği ilişki başladı.

Yoğun bir şekilde yaşadım, benden uzakta olursa kendimi iyi hissetmeyeceğimi hissettim ve o zaman muhtemelen üzerimde biraz daha fazla güce sahip olmanın avantajını kullandı.

Kızı seviyordum, kıskanıyordum ama bu hastalıklı bir kıskançlık değildi, sağlıklı bir kıskançlıktı ve bu kıskançlıkta birini benimle kalmaya zorlamama neden olabilecek gerçek bir hastalıklı kötü niyet yoktu.

Neden?

Yalnız olduğumu ve onu kaybedersem hayatımın kadınına da kaybedeceğimi düşünüyordum ama oldu. Ben caddeye gitmek istedim, o ise Campo Pequeno'da bir diskoteğe gitmek istedi, kavga ettik ve o zaman ayrıldık, belki de istediği bu değildi, ağabeyi bu ilişkiyi hiçbir zaman kabul etmedi. Onunla kavga ettim, ama Tina'yı sevmeye başlamadan önceydi, ama bir anlık bir durumdu, ama ondan hoşlandım, ama benim yaşam tarzımı kabul etmedi, bana asla söylemedi, ama aynı zamanda doğru tarafta olduğumu bilerek benim tarafımda olduğunu da asla göstermedi.

Çok acıtmadı ama kız kardeşiyle olan ilişkimi kabul etmedi. Benimle sadece bağlam nedeniyle yaşıyordu, aynı mahallede yaşıyorduk, bu yüzden bu ilişkiyi sürdürdük, birlikte büyüdüğümüz ilişkiyi.

Annesi Nelaslıydı, Bayan Conceiço, babasını tanımıyorum ama iyi bir adamdı, Raul.

Tek başına karısıyla geçinmeyi öğrendi ve bir noktada onu mahallenin vergi memuru ilan ettik. Çocuktı, ama zaten zaman duygusu vardı, zaten çalışıyordu.

İşte o zaman, genç rağmen, hayatım ve sahip olduklarım için savaşmam gerektiğini hemen anladım: babam, annem, evim, hiçbir zaman yiyecek sıkıntısı çekmedim ve çekmedim de. Çünkü annem aldığı düşük maaşa rağmen 11 escudo kira ödüyordu, o kadar, babam da sadece kirayı ödüyordu, o kadar, ama ben hiçbir zaman yiyecek sıkıntısı çekmedim.

Yani bu sonun başlangıcıydı, başka bir deyişle, yabancılaşma unutulmaya yol açabilir ve sanırım ben de bunu öğrendim, babamı kaybetmek benim de onunla aynı şekilde tepki vermem gerektiği anlamına geliyordu.

Onu bir kahraman, bir savaşçı, mütevazı insanların oğlu olarak görüyordum. Büyükannesi Elvira, altı kadar birlikte yaşadığım kişiydi, okula gidene kadar, ne oldu? Büyükanneme alıştım, mezun oluyordum, babamın doğrudan gözetiminden bağımsızdım, ama o zamanlar gözlerim henüz tam olarak açılmamıştı, ama zaman duygum vardı.

O anın farkındaydım.

Onlar dünyadaki en saf hikayelerden bazılarıdır. öyle?

Günümüzde, konumu veya sosyal hiyerarşisi ne olursa olsun, herkes yaşam tanınabilir.

Bu nedenle, kanıt olmadan hiç kimsenin herhangi bir şeyle suçlanamayacağı fikrinden yola çıkıyoruz.

?

Yasalar bu şekilde yönetilir ve hepimizin bunlara erişimi vardır. öldürmeyin, çalmayın ya da tecavüz etmeyin.

Ancak insanlığın başlangıcına kadar geri gidebiliriz ve bu tür olaylar tekrar tekrar yaşanacaktır, çünkü tarih bunun üzerine kuruludur.

Biz srekliyiz, her zaman sürekli olacak olan, mukadder olan sürekli.

Ve bu, bir amaç için yaşadığımızın mutlak kesinliğidir, Dünya'da kalmanın ve var olmanın devamı değiliz.

Bilmiyorum, temayı değiştirebilirim, ama bu okuyucunun okumasının önüne geçebilir, yaşanan gerçek hikayeden uzaklaştırabilir.

Ancak bunlar kitap boyunca her zaman var olacak benzetmelerdir, çünkü yaşanan durumları daha spesifik ve anlaşılır hale getireceğiz.

Neden?

Gördüğünüz gibi her zaman sağlıklı yaşamların ve anlayışın olduğu bir toplumun içindeydik, toplumun bir parasıydık çünkü başkalarının gözünde Yahuda bile olabiliydik ama hayatta çok önemli bir şey vardır: ekersek onu bieriz.

Babam beni hep bir kral olarak gördü ve görmek istedi ama ben kralım, her zaman kazanamayan bir savaşçıyım ve çok genç başladım.

Kolay olanın kolay değil, zor olduğunu söylediğimde, av dediğim şey buydu.

Yüzüne bir tokat attıktan sonra onu kaybettiğimi hissettim, bunu gerçekten gözlerimde hissettim, daha sonra benimle tekrar bir araya gelmeye çalıştı ama ben bunu kabul etmedim ve suçun gerçek hikayesi o zaman başladı, ama zaten bir sabıkam vardı, Santarém'deki askeri hapisanede altı ay yattığımda zaten ayrılmıştım, askeri hapisaneydi.

O sırada Arnaldo mahkûmdu, dolayısıyla bu kişinin hikâyesi benim hapisane ortamındaki yolculuğumla örtüşüyor. Kitap ilerledikçe okuyucu gerçek sosyal ortamı, bu durumda hapisane anlamaya başlayacaktır.

Her şey iyi bir hayat sürebilmem için yatırılmıştı, Tina'dan çoktan ayrılmıştım. Peki ben ne yaptım? Şansımı denedim.

Pontinha metrosunda marangoz olarak bile alıştıım. Siyahlar benden korkuyordu, Cape Verde'den gelen alıştıım, kendi lkelerinde sahip olmadıkları daha iyi bir yaşam isteyen iyi insanlardı.

Kendi lkelerinde bulamadıkları daha iyi bir yaşamı Portekiz'de arıyorlardı, bu yüzden arayışları onları kendi lkelerinden g etmeye yöneltti.

Yakınlığı nedeniyle Portekiz'i aramak daha kolaydı.

Yeşil Burun Adaları'nın yakınlığını hissetmeye, onlarla sosyalleşmeye başladım, Yeşil Burun Adaları kötü olarak adlandırılıyordu çünkü eşitsizlikle savaşmak zorundaydılar ve buraya Portekiz'e geldiklerinde iyi kabul görmediler, çünkü denizaşını savaş gerçekleşmişti ve o zamanlar hala bir çocuktum, bir chavalito'ydum, uyanıyordum o zaman kimsenin bir evlattan istemediğı şeye başladım, dolaşmaya başladım, asla bir gezgin değıldim, bir gezgindim.

Geçmişte yaşadıklarımı zaten biliyordum, sekiz yaşındayken annemle babamın ayrıldığını görmüştüm, zaten okuyordum ve bu nedenle benim için pek iyi gitmeyeceğini zaten biliyordum, bir kahraman olarak gördüğüm adamın gidişini hissettim.

Bu kaybı görünce, küçük yaşta bile anneme yardım etmem gerektiğini anladım ama babamı gerçekten seviyordum.

On yedi yaşına kadar her yazı onunla geçirdim. Daha sonra orduyken de devam ettim ama sonra uzaklaşmaya başladım, bu da doğaldır.

O sırada Figueira da Foz'da Ulaştırma Hizmetleri Uygulama Okulu'ndaydı ve tatillerimi onunla birlikte geçiriyordum.

Babam sert bir adamdı, zor bir çocukluk geçirdi, 14 yaşındayken babasını kaybetti ve hayatta büyümek, daha fazla destek ve daha fazla paraya sahip olmak büyükannemin hırsıydı.

Babam onun vedasının sevgi dolu bir veda olduğunu söylerdi, sevdiği bir vedaydı çünkü acele bir vedaydı, vedadan sonra babasını bir daha göremeyecekti ama annesine yardım ederek zor büyüdü, annesinin evinde en uzun süre yaşayan oğul oydu.

Altı yıl boyunca büyükannemle yaşadım, ama o sertti, en alttan geldi ve zor büyüdü, çocuklarının aç kalmasına asla izin vermedi.

O zamanlar madenciydi. Maden arıyordu ama orada başarılı olamadı. Aynı zamanda bisikletçiydi, sonra orduya katıldı ve kariyerine orada devam etti.

Normal bir adam oldu, hayatın gerekliliği nedeniyle oraya gitti, çünkü hepimizin güvence altına alması gereken şeyi, kendi kendine yeterliliği güvence altına aldı.

Bu oldu çünkü o sert bir adamdı, bir arkadaşının arkadaşıydı, çocuklarının arkadaşıydı ama çok fazla söz söylemezdi ama saygılı ve dürüsttü.

Beni hep bırakmak istedi, ama işte, ayrılık oldu, biraz uzaklaştım, varoluş biçimine ve yaşam biçimine, aşılması gereken zorluklara ve yaşam engeline daha derinlemesine eşlik ederek devam etmedim, geleceği garanti altına almak için bir iş sağladı, hepsi iyi çocuklar, onun çocukları olmaya , ama benim açımdan da bir anlayış ve sadakat eksikliği vardı, dediğim gibi yaramaz varlık oldum.

Duygunun psikolojik kamçılanması beni sadece daha da kötüleştirdi, çünkü iyiliğin uygulanması gerektiğini hiçbir zaman göremedim, ama kötülüğü sadece ayrılık yoluyla aldığım için, sadece iyiliğin uygulanması gerektiğini görebildim.

Aklımda kötülük vardı.

Kınama eylemine kadar her şey bu şekilde gelişti. Nerede başladı?

Ayrılık sona ermişti ve ben de o zaman Ama bu benim geçmişten gelen yaşam tarzımdı ve orada yaşadığım hayal kırıklığının endişesinden kendimi güvende hissediyordum, ama orada yemin ettim, beni terk ediyorsun, bir daha asla kendimi vermeyeceğim.

Yaşam tarzım tüketmek ve çalmaktı ve o zaman hala onu aradım ve onu birkaç kez aradım ve o zaman beni tekrar kabul etmek istedi, bilmiyorum, bana acı çektirdin, bu duyguyu tekrar yaşamak istemiyorum, acı vericiydi, ama her zaman yaşamak zorundaydım ve hala ona sahibim.

Hâlâ aklımın bir köşesinde o var ve bu yüzden yıllarca hapiste kaldım, hep onu düşündüm ve bu yüzden bu tutkuya bu kadar değer veriyorum, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım.

Linhó, üç ay tutuklu kaldıktan sonra hükümlüler için Linhó hapishanesine girdim, oradaki hikayem cesaretle kısıtlanmış bir varlığın cesaretiyle başlıyor, başkalarının dünyasında başa çıkmak zorunda olduğumuz şeyle, olan şey , hapsedilirken yolun çok uzun olabileceğini bildiğim için, idare etmek için ormana döndüm, suç işleyen ve hapishanede olanlarla başa çıkmanın en kolay yoluydu, aptallık yasasının hüküm sürdüğü bir dünya, ve eşeklerle uğraşırken onlarla nasıl başa çıkacağınızı bilmelisiniz, ama çok zekiyseniz düşebilirsiniz, bu yüzden oradaki yaşam karadan çok denize götürülmelidir, benim kurtuluşum buydu, beni kazanan seçtiğim yöntem buydu, ama başlangıcım uzun olacaktı ve sorunlu bir başlangıçtı çünkü kendimi karısız, özgürlüğüm olmadan buldum, kendimi kapana kısılmış, kaybolmuş buldum ve gençtim, orada geçirebileceğim yıllarda olması gereken her şeyi düşündüm. Peki ben ne yaptım? Saygı kazanarak başladım, bu kolay değil, şiddetli çatışmalara girmek istemesem de, bunlar oluyor çünkü daha sonra farkına vardığım bir rutinden geçiyorlar, gördükten sonra yaşamaktan iğrendiğim rutin, insanların birbirlerine bu kadar zarar verebileceğini hiç düşünmemiştim çünkü bazıları uyuşturucu satıyor, diğerleri kullanıcı çünkü hapishanedeki hayat uyuşturucu tekeli etrafında dönüyor çünkü eroin içmeye böyle başladım, zaten hapishaneye girmiştim.

Eroine başlamaya karar verdim, ama şaka yollu, bak içeceğim, ama sonra bildiğim tek şey sıkışıp kaldığım ve bu konuda hiçbir şey yapamadığımdı, ama nasıl yapılacağını öğrendim, ama bu daha sonra anlatılacak, bu yüzden başlangıç, zevklerden kaçan gerçekliğe rağmen hapiste bir hayata sahip olmaktı, kendimi eroin tüketimine bıraktım çünkü beni seks yapma fikrinden uzaklaştıracakını biliyordum, düşünmeme izin vermeyen bir kimyasal tarafından besleniyordum. Platonik aşklarım oldu, meşru olduğu gibi ve büyük aşklarım oldu, ama bu garantili bir şey, ama sadece denemek yeterli değil, sadece sigara içmeyi istemek yeterli değilher zaman lider olmayı istemek bildiğiniz şeyleri bir hiyerarşide başkalarının yönettiğini görmek, acı verici, dayanması zor, kimse için üzülmemeye karar verdim, çünkü ben de oradaydım, adalet borcumu ödüyordum, ama yolum çok kötüydü, Bu dersi daha önce öğrenmiş olsaydım kazanırdım ve kaybetmezdim çünkü cezanın ortasında çıkardım, ama imajım yandı, çok fazla referansım vardı, hapishanede geçirdiğim zamanın bir hesabı var, sonun başlangıcıydı, zor bir başlangıçtı, bu uyuşturucuyu içtiğim yıllar için pişman olamam, hepimizin hissettiği büyük bir ihtiyacı serbest bırakmama yardımcı oldu, zevk almak, güzel olmak dolaşma özgürlüğüne sahip olmak mantıklı, bu yıllarda

İçimde biriktirdiğim aşklarım oldu, ama bu daha sonra olacak, şimdi uzun olan yolculuktan bahsedeyeğim, herkes mahkum edildiğinde girişte nasıl başlar bilmiyorum, bu da manastır hayatı içinde bile refah aramaktır, ama bu tamamen öznel-dir, Çünkü refahımız bize bakanları memnun etmeyebilir, bizi birkaç noktada memnun etmeyebilir, birincisi hırsızlık olabilir, ikincisi kölelik, işçilik olabilir, üçüncüsü gün geçtikçe dadı ya da ev kadını olmak olabilir, hapishanede o kadar çeşitli insan var ki, ruhun içinde neler olup bittiğini ya da her birinin nelerden hoşlandığını her zaman bilemeyiz, Birçoğu zarar görmemek için iyiyi seçiyor, ama tüm bunların ötesinde daha da önemli bir nokta var, asla ama asla bir arkadaşlığı satın alamazsınız, hapishanede ödenmiş olsa bile, hapishanede yüzleşme çok serttir, hiçbir şeyi olmayanlar vardır, hapishanedeki yüzleşme gevşektir, bir yandan gevşek ve bütün olarak güçlüdür, geri dönmek için bir milyar ya da ne vermem gerekiyorsa verirdim, bundan kurtulmak için, ama bu yoldan yürümek istedim, zor yoldan yürümek istedim, anlamam her zaman biraz zaman alan yoldu, benim tarafım her daha psikolojikti.

O andan itibaren hapishanede iyiliğe giden yolu asla bulamadım, iyiliğe inanmadım, sadece kötülüğu gördüm. ? Çünkü kendimden iğreniyordum, çünkü

Başkalarının gözünde bir piranadan bir şey değildi, piranha eskiden kullandığımız argo bir terimdir, otoriter anlamına gelir, kendilerini yapmaya razı oldukları şey dışında herhangi bir amaca adanmak istemeyen biri, her zaman ilahi olana götüren yolu takip ederler, güç bundan gelir, umut ve inanç inancından gelir ve ben her zaman yanımda taşıdım, orada cinayetler gördüm.

Ama umurumda değildi ve yaşamama izin verdiler, bana asla zarar vermeye çalışmadılar, doğruyu söylemek gerekirse ve her şey tam olarak böyle başladı, çok dengesizdim, öngörülemezdim ve okulun müdiresi beni çalışmalarına devam etmem için cesaretlendirdi, ama yaptım, ama okuyan herkesin aile desteği, garantili desteği yoktu.

Yasal bir yaşam biçimiyle garanti altına alındığında ve yanlış olanı talep edebildiğinde her zaman var olur, bu yüzden buna garantili destek denir, yasalar dahilinde sistem tarafından itildiğimizde ve dövüldüğümüzde bize kötülüğü verenlerdir, çünkü paramız olmadığı için para varsa her şeyin çok iyi gittiği, adaletin işlediği bir sisteme itiliriz, çünkü yoksa yok olur.

Size ne kadar inanırlarsa inansınlar, bunu değiştirmek için yapabilecekleri hiçbir şey yok çünkü onlar memur ve sadece rapor etmek zorundalar, mahkemeler tarafından öngörülen gereklilikler olmadan harekete geçemezler, bir şikayet varsa soruşturma açılır, ancak bir soruşturma açarlarsa her zaman paçayı sıyıırırdım çünkü hapishanede yolumu biliyordum, yozlaşmış gardiyanları, hapishaneye uyuşturucu taşıyanları tanıyordum, bazıları paçayı sıyırdı, diğerleri hapse girdi.

Tutuklanan polislerden bazılarını zaten tanıyordum, onlardan biriyle bir bölüm yaşadım, Alfredo, gecelerin adamıydı, gecelerin kralı, bir gece kulübü işletmecisi, mafyanın gerçek kralı, daha iyi bir hayatı hak , eski bir polis memuruydu, sadece suç yoluna girdi, kitabımda ondan bahsetmekten çok mutluyum çünkü ondan birkaç şey öğrendim, Bir polis olmasına ve onunla hayatımda daha az olumlu bir olay yaşamış olmama rağmen, Linhó cezaevinde beni öldürmeye çalıştılar, ama o zamanlar zaten kıdemliydim, orada beş yıl geçirmiştım. Tüm personeli tanıyordum, hepsi de beni tanıyordu ve bu olay tüm hapishaneyi, mahkumları kötü etkiledi, çünkü ben cesaret veriyordum, hapishanede sürekliliği sağlamak için bende gördükleri örnek bendim, çünkü devam etmemiz gerekiyordu.

Oradaydım ve yukarıda Yeşil Burun Adaları'nın benim birliğim olacağını söylediğimde yanılmamıştım, aslında öyleydiler, o bölümü telafi etmek istediler, beni öldürmeye çalıştılar, baştaki adam olmaya davet , ama kimsenin birliğinden yararlanmak istemedim, sadece istersem öleceğini fark etmesini sağladım.

Ama kaderin cilvesine bakın ki, bunların hiçbiri olmadı, onu sadece dövdüler, öldürmediler, affettirdi ve onunla dostluğumu güçlendirmeye çalıştı, ama içten içe o olayı asla unutamayacağını biliyordu, onu sadece alçakgönüllü olduğu ve benim hakkımda söylediklerine kandığı için affettim, mahkumlar tarafından değil, Ama hapishane gardiyanları ve yönetimi tarafından, çünkü beni yenemeyeceğini biliyordu, ölümün bedelini peşin ödeyecekti, yürümesine izin verdim ve alçakgönüllü olduğunu fark ettiğimde ona saygı duymayı ve kabul etmeyi öğrendim, çünkü onu istemeseydim hayatta olmazdı, ama buna değmezdi, sadece ödenmesi gereken yüksek bir bedeldi,

Polislerden nefret eden sıradan mahkumlar tarafından eleştirildim, Alay edildim.

- Nelson, bu adamı nasıl değerlendiriyorsun?

Onu kabul ettim çünkü her şey bir yana, o bir profesyoneldi, yaşadığı çevrede güçlü düşmanlar edinmişti, bir polis olarak çok fazla bilgiye sahipti, tepedeki insanları tanıyordu ve yardım edebilecek güçlü insanları tanıyordu, beni bu kişiyle konuşmayı kesmem için tehdit etmişti, aksi takdirde artık bizim saygımıza sahip olmayacaklardı ve onlar da bizim, ama yaşamasına izin verdim, O bizden biriydi, bahsettiğim Cape Verde’Nelson ve Carlos’tu, tam olarak büyüdüğüm bölgede yaşıyorlardı, yaslandığım omuzdular ve patlamalar daha sonra geldi ve bu katledildiğini görmek istediler, ama gitmesine izin verdim, bu adamdan hiçbir şey istemiyorum, her şeye ona karşı hiçbir şeyim yok, ve bu kardeşlerin , Carlos, bir PSP ajanı tarafından vurularak öldürüldü, sabıka kaydı , çok dayak yemişti, benimle satranç oynardı, bu konuda bir "uzmandı", sadece para için nasıl oynanacağını biliyordu, ona her zaman buna değmeyeceğini söyledim, biz forma aşkı için oynuyoruz, ama o zamana kadar iyi gidiyordu, Manuel, Romão ve Badona tarafından sponsor ediliyordu, Birbirimizle kardeş gibi ilgilendik, karşılıklı yardımlaşma vardı, aramızda her şey vardı, suçun an, milisaniyede pusuda olduğu bir ortamda çok şey var ve bazen arada kalabiliyorsunuz ve bunu yaptıktan sonra yoluma devam etmeye karar verdim, hapishanenin içinde çok fazla eskortluk yaptım, yani bazılarının refahını sağladım ve

Başka bir deyişle, bir el diğerini yıkar.

Bu slogandı, karşılıklı yardım sloganı, ama her zaman bir duruma girme riski vardı, eğer çağrılırsak, Linhó'da bir cinayet oldu, bunu hiç sorgulamadım, iyi günlerdi ve zevk günleriydi çünkü yapmaya kararlıyım, yapamadım, her zaman kendimi düşündüm, başkalarını hiç düşünmedim.

Linhó'da sekiz yıl geçirdikten sonra Yahudiler Vadisi'ne nakledilene kadar her şey çok hızlı ilerledi, beni hiç istemediler ya da iyi kabul etmediler, bana zarar vermek istediler ama bana saygı duydular, her zaman dikkatsizliğimi beklediler, ben de onlara asla vermedim. Hukuk departmanında çalışan bir kadın vardı, beni severdi ve onu affettim, ama onu zevkle affettim, bana tuzak kurdukları gün tam da her zamankinden daha güçlü olduğum zamandı, polislerle onlarla fazla konuşmadım, bu bir tehlikeydi, her şeyi yapmaya hazırdım.

Geleceğe dayalı bir eğitim aldığım ve bununla yaşayabildiğim için başıma gelebilecek kötü şeyler ne olursa olsun, böyle olmak, buna alışmak ve hayatın böyle olduğunu, ölmek için yaşadığımızı, sadece doğanın isteğini yerine getirdiğimizi, gerektiğinde bizi alacağını öğretmek bizim için güçlü bir faktör.

Ama Yahudi Vadisi'ne transfer olduğumda her şey geride kalmıştı, yeni bir döngü başlamıştı, bu benim yaşam biçimim ve düşünce tarzımdı, hiçbir istismara izin vermemek, karakterim vardı, çok az suda kaynadım ve Yahudi Vadisi'ne geldiğimde yeni bir yol izlemeye karar verdim, geçmişin kabuslarından kurtulmak istedim, onlara sahip olmama rağmen, geçmişte, gerçekten onlara sahip değildim, bu basit bir şekilde, ne ekersen onu biçersin demenin bir yoluydu, ama öyle değil, ne ekersen onu biçersin; Sadece kendinizi bırakmanız, gerçekten otoriter bir varlık olduğunuz ve tüm galaksinin sahibi olduğunuz hayaline kapılmanıza izin vermeniz gerekiyor, başka bir deyişle, her şey işlevsiz ve her şey için ayarlanmış, çünkü onlar işveren ve çalma maceralarında çalışanları kontrol etmiyorlar ve bunun yasal olduğunu söyleyebiliyorlar, bu bir aldatma biçimi, Linhó'da en çok gurur duyduğum anlardan biri fetihimdi çünkü meydana adımı güvence altına almanın yanı sıra.

Bir şey daha vardı, ya hep ya hiç anıydı, kazanmaktan ya da ölmekten kaçış yoktu, içimdeki slogan buydu, hapisteyken sahip olmadığım şeyi yaşama ve tadını çıkarma gücü, arkadaşlarıma karşı asla şiddet kullanmadım, şiddetin hakim olduğu ve diğer arkadaşlar tarafından uygulandığını gördüğüm kötülük karşısında neredeyse gözyaşı döküyordum.

Belki beni insan tacirlerinin istediği her şeyi yapmaya zorladılar, ama eroin bağımlısı olmama rağmen daha zor bir yol seçmedim, kendime yemin ettim, eğer hapiste yaşamak istiyorsam öldürmeye ve onurlu bir şekilde yaşamaya hazırım, böylece sonunda beni rahatsız edemezler, sonuçta hepsi anın sıkıntısı, başa çıkmamız şey bu, Olmadığı yerde düşman yaratmak ve kendimle kötü yürümek istemesem de, bana zarar vermeye çalışanlar oldu, yönetim beni sevmiyordu, bu yüzden yaptıkları şey buydu, daha iyi bilgilendirilebilmeleri için açık olduğum her zaman orada bulunmaları için muhbirlerini gönderdiler, Vicdan azabı çekiyorlardı, ama bir şey dikkatimi çekti ve değişmemi sağladı, kendimi sahip olduğum öğretmenlere çok dayandırıdım, bazılarına platonik aşk hissettirdim ve o zamanlar iyi gidiyordu, ama sonra tekne alabora oldu, beni aldılar ve bir Yahudi vadisine koydular, Linhó'da sekiz yıldan sonra zordu, Arkamda büyük bir cezaevi geçmişi bıraktım, çünkü hepsini tanıyordum ve onlar da beni tanıyordu ve bu yüzden beni asla yüzde yüz cezalandırmak istemediler, disiplin cezalarıyla cezalandırıldım, bazıları saldırganlık, bazıları da gardiyanlara karşı sözlü saldırganlık nedeniyle ve bu şekilde gerçekten mafyaya benzeyen bir mafyayla uğraştığımı fark ettim.

Kendi eğlencem için çok top oynadım, aslında oynanabilecek her şeyi , oynayabileceğiniz en yüksek kozu , Maa ası, bazı insanlar bana bu kartla anssız olabileceğimi fark edebileceğimi söyledi ve bana bu kartla anssız olabileceğim söylendi, zaman değişti ve o zaman hayatın hapishanenin içinde değil, dışında olduğunu fark etmeye başladım, ama bunu asla içselleştirmek istemedim, ama bunun benim gl noktam olduğunu biliyordum; Cinayetle sonuçlanan dramatik bir hikaye başladı,  kardeş vardı ve hepsi eroin kullanıyordu ve eroin onlar için o anın ihtiyaıydı, başka bir deyişle ona bağımlıydılar, uyusturucu bağımlısıydılar.

Ama özünde alçakgönüllü insanlardı, iyi kalpleri vardı, çünkü yardıma ihtiyaçları vardı, çünkü onların yaşadığı hayatta, ki ben de yaşadım, zor bir hayattı, hatta kölelik bile diyebiliriz, çünkü hayat yaşanıyordu, her gün sigara içmek zorundaydık, yoksa akşamdan kalma olurduk.

Ama tüm bunlar bir yaşam biçiminin, davayı güden bir yaşam biçiminin sonucudur, çünkü bu konuda şiir bile yazdım.

Hepsi benden bir şiir isterdi, kız arkadaşlarına yazmak için da her neyse, her zaman bir şiir isterlerdi, ama kendimi kaybettim ve bu yaşam tarzını benimsemem tüketim zamanındaydı, bildiğimi biliyorum ve kimseye öğretmeye istekli değilim çünkü geçmişte bunu yapacak deneyime sahiptim, beni çöplükte olan ve ayağa kalkmayı başaran birinin kahramanı yaptı.

Her şey buna bağlıydı, bunu deneyimleme şeklimiz, yaşama şeklimiz, içmek için uyuşturucu alma şeklimiz, çünkü bana teklif edilse ve verilse almazdım, satıcılar için bir pezevenk oldum, satmak için bana günlük akşamdan kalmalığımı garanti etmeleri gerekiyordu, O zaman satıcılar için bir pezevenk oldum, bu yüzden lakap taktılar, hepsi bana yardım etmek istedi, bana satmam için uyuşturucu verdiler ve ben de onları tükettim, herhangi bir uyuşturucu bağımlısının sahip olabileceği en büyük eğlenceye sahiptim, içmek için uyuşturucu bağımlısı olmak.

Ama sportmenliğimle, antrenmanlarımla tanınıyordum, çünkü her gün antrenman yapıyordum ve bu beni gören ve bana bakan insanların kafasını karıştırıyordu, her zaman bir paranoyaları vardı, bu kitapta daha önce bahsettiğim paranoya, şüpheli güvensizlik, kötülük yaptığımızda her zaman endişeleniriz, bana kötülük olur mu?

Dürüst olmak gerekirse, bu yaşam tarzına alıştım ve cezaevinden sonra sosyal çevreye entegre olmak benim için zor oldu, çünkü bildiğimiz bir ortam, günlük etkileşimin birbirimizi tanımamıza yol açtığı çok küçük bir alan, ancak fiziksel olarak.

Hepimiz sorumlu olmak istiyoruz çünkü bize özgüven veren bir alanı fethetmeyi istemenin, her zaman korkuyla uğraştığımız bir ortama sokulmanın hakkımız olduğunu düşünüyoruz, ama bu değil, sadece güvence, nasıl olacağımızı bilerek, nasıl konuşacağımızı bilerek, aklınıza gelebilecek en karanlık işte, uyuşturucu dünyasında, çok genişmuazzam ve son derece genişsuç hakkında konuştuğunuzda aklınıza gelebilecek her şey, yani kar elde etmeye hizmet etmeyen iş dünyasında aklınıza gelebilecek her şeyin üstesinden gelebiliriz, Bu durumda, hırsızlık, kaçakçılık, başka bir deyişle, zor suçlar, yapılması zor şeyler, aynı zamanda insanların kendilerinin çıkış yolu olmadığını bildikleri kronik bir bağımlılık olduğunda, bağımlılık faktörü tarafından korkutulduklarında, emredildiklerinde, boyun eğdirildiklerinde, sevdiklerini geçimlerini sağlayamadıkları bir durumda görmenin acısını hisseden ailelerinden para sızdırmak için sömürüyü de içerir.

Eroin bağımlısı olan ve insan onuru açısından kaybedilebilecek her şeyin, başka bir deyişle, hayatta biri olmak için aldığımız terbiyenin tüm değerlerini kaybetmenin, bize öğretildiği şekilde yaşamının, çünkü ebeveynlerimizin bize bıraktığı sosyal düzen ve etik değerler açısından onurlandırmaya alıştığımız ve kaç çocuğumuz olursa olsun ilan edeceğimiz değerler bunlar olduğu için, öğreteceğimiz terbiyenin her zaman yaşamın uzatılması olduğunu varsayan oğul.

İncil'de üremek için doğduğumuz yazılıdır, ancak İncil'de Kabil'in kardeşi Habil'i öldürdüğünü de okuyabiliriz, ancak o kutsanmış ve affedilmiştir, yanlış yönlendirilmiştir. Hayatta bazen hataya sürüklendiğimiz olur, ölümcül olan, aslında yazılı olan, çünkü yaşadığımız ve büyüdüğümüz yasaların deneyimi ve biçimiyle yazılmıştır.

Neden?

Aklın gücü her zaman galip gelir ve hayat hakkında verilebilecek tüm kararlar bazen doğru kararlar olmayabilir, her şey tek bir faktör tarafından tartılır: karalama, komik olmama, herkesin komik olduğunu düşündüğü kişi olmama.

hor görmek, a a ılamak istiyorlar; Böyle iyi hissediyorlar ve ekonomik gücümüz olmadığında hep oynamakla sınırlı kalıyoruz, çünkü bunun bir oyun olduğu da varsayılıyor, yani oynamayı bilmek gerektiğini söyleyenler var, bunlar popüler sözler, iyi bir şey şans bize vurabilir ve şans bize aradı ımızı verebilir, Esenlik, barı ık olmak, bize   retildi i için yardım edebilmek, anne babalarımızla, karde lerimize, dedelerimizle ve ninelerimizle ortak bir yaşamı paylaşıyoruz, çünkü onlar bizim neslimiz, çünkü biz onların bizi evlatlarından yaratılmış varlıklar olarak görmelerinin devamıyız, başka bir deyişle, Birbirimizi tanıma, bizim olduklarını ve her zaman yanımızda olduklarını bilme yeteneğine sahip olduğumuzu , ancak sevmedikleri bir aile üyesine bakmaktan veya sahip olmaktan asla ho lanmıyorlar, yaşamı korumaya yönelik bir imajları , ilerleme, birlik, refahtan oluşuyor, kimse bundan ho lanmıyor, ya da ailemizin bir parçası olan ya da bize yakın olan birini görmek, çünkü günün sonunda hepimiz insanız, birbirimizle u ra mak zorundayız ve aile ortamı bazen bizi çok fazla içine almak istiyor, ürettiklerine sahip olduklarını hissediyorlar ve bunu okuyabilece iniz tüm teolojik okumalarda, yani dinlerin incelenmesinde yazılı olan bir yaşam biçimi haline getiriyorlar.

Hepimiz ahlak dersi alıyoruz, bize bu kadar yakın hisseden, ne olursa olsun sevdiklerimizi iyi görmek için ellerinden geleni yapan ve asla zarar görmelerini istemeyenlerin, korudukları imaj ve kendilerine öğretilen, rehber edindikleri değerler karşısında, bazen yanlış anlaşılmasa belki de çözülebilecek bir duruma iyi bakmalarına izin vermemeleri . Başka bir , her şey çok güzel ve medya da bunu böyle aktarıyor, tıpkı cephe gibi, güzel bir resim göstereceğiz, aynı zamanda hepimizin sorumlu olduğunu kabul ettiğimiz bir güç tarafından baskı altına alınıyorlar, çok zor bir konu, ancak haber yapılacak her şeyle ilgisi olan bir konu, var, biz varız, var devam edeceğiz, eğitim de aklın efendileri olduklarını iddia eden ve bazen ayrılığı ileten ve isteyen bu insanlara veriliyor, hepsinin sürdürmek için ortak bir şeyi var: refah, onlara arzu edebilecekleri ve toplum için refah isteyebilecekleri her şeyin ustalığını bir refah, ama hepsi bir baba ve bir anne ile yaşadı ve yetiştirildi, onlara arzu ettikleri bir kariyerde ilerleyebilmeleri için uygun koşullar verildi, ama onlar da başarısız oluyorlar, ama her zaman unutuyorlar ve imaj tarafından yönetiliyorlar; bu söylemi sürdürdüm çünkü bu hayatta enginliğim muazzam, çok şey öğrendim, geliştirmem gerekenleri geliştirdim

Hapiste olmama rağmen sonunu hiç düşünmedim, her zaman bulunduğum kurumların personeliyle doğrudan temas kurmak istedim, buna hapislane kariyerim diyebilirim, böyle bir kelimenin terimleriyle daha iyi , ancak öyle olması gerekecek, hayatta var olan en dürüst ve samimi şekilde yorumlanması gerekecek. Bu ikili ilgilidir, tüm ulusları yöneten ilişkilerdir, malları korumak için toplumu ilgilendiren konulardır, böylece dünyada kurulmuş olan refahı sağlayabilirler. Özgürlük hakkında konuşulması en zor konudur, tüm özgürlüğümüzden vazgeçebiliriz, dünyadaki en güzel şey, hayatta sahip olabileceğiniz en büyük zevk, özgür olmaktır, sadece hayatta karşılaştığımız tüm engelleri nasıl aşacağımızı bilmeliyiz. Çok çeşitli engeller var, ben ana engelle başlayacağım: toplumsal iyi, hepimizin ortak bir yanı var, kendimizi seviyoruz, çirkin olabiliriz, güzel olabiliriz, fark etmez, birlikte yaşamaya alışıyoruz, görünüş her şey değil; Bazen iyi bir görünümün arkasında daha az bir taraf bulabilirim, ama bu Apollo'nun tarafıydı, Nietzsche'nin tarif ettiği güzelliğın tarafıydı, otobiyografisini takip ettim, bunun için bir neden yok, güzelliğın tarafı bize hayal kurduran, bizi taptıran, her şeyi iyi getiren taraftır, ama işte, Nietzsche'nin dediğı gibi, iyilik kötölükle el ele gider

Dünyanın üzerinde var olan tüm varlıklar hakkında konuştuğumuzda, her kim olurlarsa olsunlar, ister politikacı, ister yargıç, ister belediye başkanı ya da dernek başkanı olsunlar, hepsi olabilirler, Televizyon sunucuları bile karizmatik olabilir ve minnettarlık duygusuna sahip olabilir, ancak hiç kimse affedilemez, "affetmek" kelimesi hepimizin bir nedeni olduğu anlamına gelir ve sorular sorulduğunda yaptığımız her şeyin bir toplumu yöneten yasaların lehine olduğunu ve "yasa" kelimesine uygun yaşayabileceğimizi varsaymak zorundayız. Cezalandırılmama ve yasa tarafından tanımlanma hakkını buradan aldılar çünkü her şey birbirine uyuyor, istismar var, var oldu ve var olacak önsözdür.

Ve önsöz aşkınlıktan gelir, ötesinin öğrenilmesinden, hepimiz yaşarsınız çünkü aşkınlığın ötesinden daha fazlası olduğunu biliriz, olabilmektir, olabilmektir, öğretebilmektir, her şeye sahip olmaktır, ama tüm bunları belirleyen anahtar bir kelime vardır: felsefe, bir yaşam biçimi, yaşama zevki, aşkınlığın faktörlerinden birini oluşturan şey budur, olmaya devam ediyoruz ve aynı şekilde yaşamaya devam ediyoruz, varlığın evriminde, üretilmiş olmak, terk edilmiş olmak kimseyi kötü bir şekilde kutsanmış yapmaz uygulayabileceğimiz iyi ilahi olandır, öğrendiğimizdir, öğrendiğimiz kaderimizdir

Her şey bize büyük değerlerin mirası olarak bırakılıyor, bu yüzden yazdıkları sözlerle kendilerini yüceltiyorlar, ama bunların hepsi gücü korumanın ve yüceltilmenin yüceltilmesidir, çünkü tüm bunlar güzel olabilirdi, eğer her şey gerçekten yerine getirilmiş ve yazılmış olsaydı çok iyi olurdu.

Neden?

İnsan çürümesinin en geniş yoluna girmiş oluruz, yasallaştırılmış demokrasinin köleleriyiz, kapatılma ve daha katı kurallara tabi olma durumundan faydalıyoruz; Bazen normal şekilde yatıştırıcı bir şekilde tepki vermeyiz, buna varlığın aşılması denir, varlığın en acımasız tarafına dönüşüm, hissettiğim şey buydu, kendi deneyimlerimden öğrendim ki öfke yaşamak için bir rızıktır, yaşamak ve hayatta kalmak için, öyle olması gerektiğinde yaşamının güvenli bir yolu olarak egemen olan bilimin değerleri tarafından görülmüş ve böylece kanıtlanmıştır, meseleden kaçamayız, özelliklerimiz çeşitlidir, ancak hepsi aynı şeyden kaynaklanır, mistifikasyon, herkesten daha mükemmel varlıklar yoktur, herkes nasıl yaşayacağını bilir, bunun için her varlığın garantili ve güvenilir desteğe ihtiyacı vardır, işbirliği içinde çalışırız, başkalarının daha iyi bir yaşama sahip olabilmesi için para kazanırız, işsizlik, bir dava

Sadece, bu hepinizin benimle paylaşacağı bir deneyim, bu hikayeyi varlığın devamı olarak adlandırdım, bu baskının uzantısı olacak.

Her şey annemle babam ayrıldıktan sonra başladı, São Miguel'de bir rahibeler okuluna kabul edildim, okulun adı buydu, tatilleri babamla geçiriyordum, oraya yakındım, ancak ayrıldıktan sonra babamla iyi bir ilişkim olmadı ve her şey burada başladı, annem ayrıldıktan sonra Pontinha'ya taşınmıştı, yaklaşık 10 yaşındaydım, geldiğimde ve Pontinha'yı tanıdığımda okuldan kaçtım, o yaşam tarzını kabul etmedim, ama beni yakaladılar, Ben masumdum, kanun gücünün var olduğunu biliyordum, babam ordudaydı, babamın bana anlattığı hikayeler yüzünden yol boyunca ilerlemeye cesaret ettim, orduda görev yapan bir adam olmakla ilgili, ulusa hizmet etti, daha önce de söylediğim gibi sert bir adamdı, ama başka kadını sevme tutkusuna izin verdi, iyi bir adam, fiziksel olarak güçlü, entelektüel olarak da, onun genlerini miras aldığım için faydalandım, onu bir kahraman olarak gördüm, daha sonra dönüştürülecek olan tüm öğrenme buydu.

Neden?

Hakim olabileceğimi biliyordum, ayrıldığım itibaren, annemle kaldığım için bağımsız oldum, anneme bir sevgili buldum, çalışkan bir adam, postanede çalışıyor ve çalışıyor, değerli bir adam, orada da başladı, anneme yardım etmem gerekiyordu ve davanın hakimi oldum, her şey iyi , Pişman oldum, ağladım ama kazandım, sanırım en uygun konu bu, onları kimse gibi sevmedim, neyse ki iyiler, kendi hayatları var, tartışmalar olması normaldi ama hep onlar haklıydı, daha fazlasını istemenin aşkınlığıyla uyuşmuş olan bendim, hiçbir şey yapmadan sahip olmak istedim, bunun kolay olduğunu düşündüm.

Anneme yardım etmek için çalışmaya başladım, ancak kısa süre sonra kendime hükmedilmesine izin vermeyeceğimi fark ettim, bu yüzden döşemeci asistanı olarak çalışmaya başladım, yani kalıplanacak ve döşenecek yapıyı yapan kişi, Pontinha'daki mahalleimde çalıştım, orada benim neslimden bir çocuk olan Toninho ile çalıştım, birkaç erkek kardeşim vardı, ama en sevdiğim bendim.

Orada çalışan bir adam vardı, kanepeyi döşemek için iskelet ustasıydı, görünüşü sağlamdı ve ona daha fazla katlanmak istemedim, agresif tavırları

Bunu babamla zaten yaşamıştım, bu yüzden durumu tersine çevirmeyi seçtim, hayatta ilerleme kapasitem olduğunu hissettim, bana ağırlık vermedi, ama o gün kendimi rezil edebilirdim, onu ama kendimi korumak arzusuyla bir el büyüklüğünde bir taş attım, ama yanlış attım, uyarı vermek istedim.

Beni hala orada kabul ettiler, çalışmaya devam ettim ve sonra kendi isteğimle ayrıldım ama sahibi de HIV'den öldü, sevmediğim bir durumdu, hastalığında acı çektiğini gördüm ama ona her zaman saygı duydum, işimi kaybettim, aktif işçiliğe başladım, yani argoda sorumlu olmak ve patronlara katlanmamak olarak kullanılıyor, bağımsızlık istiyoruz, kendimi bir aslanın oğlu gibi hissettim ve öyle davrandım.

Mart 1996'da avenida metroda bulundum, metroda zaten bir dizi soygun olmuştu, orada meydana gelen suçlarla ilgili raporlar vardı ve o vesileyle bir PSP geldi ve bize kimlik sordu ve hepsi bu, zaten bir kayıt vardı, Bir hafta önce Benfica süper blogunda bir okuyucuyu soymakla suçlanmıştım, ama bana eşlik eden çocuk, Ricardo, temkinliydi, deneyimsizdi, Ovar'dan gelmişti ve şehri bilmiyordu, ama etrafı biliyordu, bir uyuşturucu bağımlısıydı ve o zamanlar bir uyuşturucu bağımlısıydı.

Kokain kullanırken, bir güvenlik desteğine sahip olmanın, başka bir deyişle kendimi gelecek için iyi bir şekilde korumanın, başka bir deyişle ilerleme için bir güce, birliğe sahip olmanın iyi olacağını düşündüm.

Ama şimdi yapı geliyor, kişinin sadakat kapasitesindeki ana faktörlerden biri, sapma başlıyor, zaten bildiğim şeyi böyle keşfettim, bilmiyorsanız gvenemezsiniz, ama deneyimim çok büyüktü, kendimden emindim, yaptığım işte iyiydim, zaten birkaç silahlı soygun gerekleştirmiştim, kimseye zarar vermeme, sadece parayı alma yolunu şetim.

Ne için?

Yaşamak için bu yaşam tarzına katıldım ve Mart 1996'da, daha doğrusu ayın 28'inde, sözde bildirilen bir tutuklama emri bana tebliğ edildi, bu konuya sadece bir giriş eklemem gerekiyor, bir hafta önce Benfica süper blokta tutuklanmıştım, bir arabada uyuyordum, arabanın sahibi hava kuvvetlerinde bir yarbaydı, zaten denizaşırı ülkelerde bulunmuş bir adamdı, orada uyumaya alışmıştım, ama hala Pontinha'da evim vardı, aslında o gece Ricardo ile birlikteydim ve bir okuyucu aldık ve arabada uyuyakaldık, biz

Benfica süper polis karakoluna ait olan PSP ajanları tarafından şaşırtılarak uyandırıldım ama korkmadım ve Ricardo'ya korkmamasını, güçlü olmasını ve sonuna kadar hayır demesini söyledim, aksi yönde bir kanıt yoktu ama beni polislerin gelebileceği konusunda uyardı ama ona güven verdim, her şeyin yolunda olduğunu, çok fazla viski içtiğimi ve uyumak istediğimi, eve gitmek istemediğimi ve oraya yakın bir yerde yaşadığımı söyledim. Bu oldu, bir insanın öğretmenlik yaparken hissedebileceği en kötü şüpheydi ve o anki durumu eğitiyordu, o gün paçayı kurtardım. Söyleyecek bir şeyi olmama kuralıma uymayı başardı, ama ikna olmadılar ve herhangi bir soygun, mavi bir CD çalar bilip bilmediklerini öğrenmek için mahalledeki tüm araba valelerini almaya gittiler, ama daha önce birkaç suç işlemiştik ve hepsi soygun ve kaçırmanın bir parçasıydı, Avenida metrodaki sorguya gittik, karakol Marquês de Pombal'daydı, Lizbon'un büyükşehir karakolu, sorgulandık, hiçbir şey söylemedim, Ricardo'nun konuşmasını bilmiyorum, ama bir hafta önce benzer bir durum yaşadığım için ona güvendim.

O gün karakoldan çıktık, söyleyecek bir şeyim yoktu, onun ifadesine güvendim ki paçayı kurtarayım, o sırada ehliyetimi alıyordum, çalışıyordum ama zaten işsizlik maaşı alıyordum, devam ettim.

Ehliyetimi aldım, kod almaya gittim, geçtim, zaten araba kullanıyordum, kendimi iyi hissediyordum, çok eğleniyordum ve o zaman bana tebliğ edildi, yargıdan tutuklama emri aldım, beni evden aldılar, spor salonundan gelmiştim, bir aydan fazla antrenman yapıyordum, yargıya gittiğimde anladım, Marquês de Pombal karakolunda hiçbir şey söylemedim ama Ricardo her şeyi , ifademi sürdürdüm, mahkeme öncesi aşamada bu bir adli soruşturmaydı, onlara hiçbir şeyim yoktu, hiçbir şey kanıtlanmamıştı. Bu yüzden böyle bir kararı kabul edemezdim, bu kendimden vazgeçmek gibi olurdu, belki de farklı bir tutum sergilemek, doğruyu söylemek, işbirliği yapmak, tövbe etmek daha iyi olurdu, ama kendimi bilgeliğimle yargıladım, ayrıca adaletle oynamak istedim, beni mahkum eden yargıç hayatta bazı talihsiz deneyimler yaşamış bir adamdı, kızlarından biri aşırı dozdan öldü ve diğer kalan çocukları da uyuşturucu bağımlısıydı, avukat tarafından uyarıldım, ya doğruyu ya da zor durumda kalacaktım, ama kendime güvendim.

Beni olması gerektiği gibi , kanunun bir temsilcisi olarak yerine getirmesi gereken görevlerin meşruiyetinde nasıl işlevsel bilmiyordu, o zamanlar kişisel bir avukatım yoktu ve bana hiç verilmedi, hapisneden sonra, mahkum olduktan sonra, hüküm giydikten sonra bir tane tutmak zorunda kaldım.

Bir yol ayrımında olduğumu biliyordum, bir tanıklık vardı, bunu üstlenmek istemedim, işbirliği eksikliğim için pahalı bir bedel ödedim ve her şey büyük bir kınama ile sonuçlandı, hatta kendimi öldürmeyi bile düşündüm.

Benim için hüznü bir gündü, yoluma çıktım olumsuz durumlardan kurtulacağıma dair kendime yemin ettim, bu benim için sonun başlangıcıydı, bir süre önce özgürlüğümü kaybettim, ağır bir zincir aldım ve hayatta kalmayı başardım.

Kazandığım zaman kendimi kendim aracılığıyla savunabilme sanatını öğrendim, herkes bana saygı duydu, hapishanenin işlevlerini yerine getiren idari güç de dahil, çünkü bir şeyi kazanmak istediğinizde uğraşmanız onlardır, onlar eserin efendileridir, başka bir deyişle, hakim oldukları bölgenin efendileridir, öyle olduklarını düşünürler, Onlara yapılması gerekeni yapmaları, nasıl görüldüğüne, nasıl olabileceğine ve herkesin nasıl bakmaksızın sadakat yolunu takip etmeleri emredilir, ancak diskalifiye bir boyun eğme vardır, bu pozisyona sahip olduklarında durumun efendileri olabileceklerini düşünürler, kendilerini yaşamak zorunda olan en basit varlığa teslim etmezler, bu gelecek olanın öngörüsüdür.

okudukları ve felaketler, bir değil, iki değil, dört değil, birkaç, çok fazlaydı, onlara en talihsizlerin çarmıha gerilmesi diyordum, ama moralimi yükselttim çünkü her zaman yüksekti, her şey Linhó I.P.'ye girmemle başladı, zor bir girişti, çok zordu, öfke ve kazanma arzusuyla doluydum, fırsatım kaçmayı bile düşündüm, kendimi korumayı başardım, çünkü I.P.'deki gazilerin saygısını kazanmayı başardım ve onlar benim manastır hayatını öğrenmemin gerçek dayanaklarıydı.P, ve onlar benim manastır hayatını öğrenmemin gerçek dayanaklarıydı, savaştım, mücadele ettim, başardım, aksi takdirde unutulacaktım, herkes beni hatırlıyor, herkes beni hatırlamayı seviyor, ben karakteristik bir imajdım, sevmeyi bilmeyen karanlık ve soğuk bir lider oldum ve hapishanede bu şekilde zafer kazandım, kazanmak için nasıl yaşayacağını ve dünyanın tepesinde kalacağını bilmek zorunda olanların soğuk davranışlarıydı. Eğitimcilere, asistanlara, gardiyanlara ve müdüre bu zorlu savaşı kazanmama yardım etmelerini çabucak gösterdim, herhangi bir destek hissetmedim, sadece o anın koşullarına baktım ve yardım barbarcaydı, şey oldu, kendi içimde şeytan oldum, ama bela aramıyordum, sadece yaşamak ve hayatta kalmak istiyordum, bu anıydı.

Isabel, kendisine sağlıklı ve hoş bir saygı duyduğum okulun müdiresinin adıydı. Her zaman bana eşlik etti, her zaman bana yardım etti, ancak daha sonra içimde bir öfke haline geldi, ama ona her zaman saygı duydum. Ve tüm bunlar, müdürünün adı João G. olan idari sistem tarafından uygulanan güçlü baskıdan kaynaklanıyordu. Yurtdışından gelen adam, onu öldürmeye çalıştıklarında paçayı kurtardı, hikayesi iyi bilinir, birkaç yıl boyunca Linhó yönetiminden sorumluydu, benim transferimden sonrasına kadar, onu iyi tanıdım, hatta konuşabileceğiniz bir adamdı, iletişimciydi, konuyla ilgileniyordu, Beni yanlış yorumladı, belki de milletvekillerinden dolayı, meslek çevresinde saygın biriydim, herkes bana bir dost olarak saygı duyuyordu ve bu müdür kariyerinin zirvesini istiyordu, başka bir deyişle, hükmetmek için buradayım, ne pahasına olursa kazanmak için buradayım, saygın olacağım, amacı buydu, diğer şeylerin yanı sıra daha fazlasını da söyleyebilirdi. En çok savunduğu davalardan biri uyuşturucu kaçakçılığıydı, uyuşturucu bağımlılarına yardım etmeyi severdi, ancak karşılığında bir bedel talep ederdi, yasalarla oynardı, geçici ve şartlı salıverme ve açık rejim salıverme başvurularını değerlendirme konusunda etkili bir güce sahipti, kötü bir adam değildi, sadece kendine çekidüzen verenler yozlaşmaz ve ben zor yolu seçtim, kimsenin takip etmekten hoşlanmadığı yolu, ama ben onu takip etmeyi, bana en uygun yolu takip etmeyi seçtim.

Kaderimde varmış, kaderden bahsettiğinizde bazen haklısınız, gerçeklikten çok uzak değilsiniz, çocukken birçok rüya gördüm ve bunlar kâbusa dönüşen rüyalardı, çölde bir geçit zaten öngörmüştüm, geleceğimi zaten görmüştüm, ama hepsi bana bir rüyada tasvir edildi, Hatta bana cadılar eşlik , rüyalarımı aktarıyorlardı çünkü buna mecburlardı, kadının gücü büyüktü, bana yardım ediyordu ama tutuklanmamın ardından merak uyandı, kardeşimle büyük bir tartışma yaşadım ve ondan daha iyi olmak istiyordum, sağlıklı bir tartışma, o da benim gibi olmak istiyordu ve öyle. O zamanlar nişan almak için su yılanlarına karşı ava çıkardık, bilardo oynardık, bazen zorlu rakiplerle karşılaştık ama her zaman kazanırdık, onun iyi olduğunu biliyordum; bugün orduda bir teğmen. Babam bana verebileceği en doğrudan desteği yönetti, ona verdi, eğitiminde ona yardımcı oldu, çünkü bir ayrılık vardı.Linhó'ya girişimin ortasındayız, zordu, en başından beri gardiyanlar beni derinlemesine tanımak istedi, oradaki atmosferden bahsederek normal bir girişti, bir talep atmosferiydi, hem gardiyanlar hem de mahkumlar kazanmak istiyordu, orada iyi bir müdür vardı, Manuel, ama yozlaşmıştı, ama kimseye zarar vermedi, sadece kazandı ve işini yaptı ve aynı zamanda yardım etti, üç yıl boyunca onun kanatları altındaydım

Müdürlük görevinden alındı, ancak kilise konseyinin başkanı oldu, Linhó'dan ayrılmasına neden olan şeyden asla kurtulamadı, iyi bir adamdı, herkesin iyiliğini istiyordu ve aynı zamanda kimseye zarar vermiyordu, bazı işler yapmaya ihtiyaç vardı, katil kanat olarak kabul edilen B kanadında, her şey için, üstteki altyapı için katil kanat olarak adlandırıldı ve salonda bir ziyaretçi kabul ettiğinizde, su düşerdi, bu eksikliğin bir sonucuydu, Şemsiyelerimizi açık tutmak zorundaydık, çünkü o kadar yozlaşmış bir ortamda yaşıyorduk ki, müdür cezaevi hizmetleri genel müdürlüğünden sömürebileceği paraya dayalı bir teklifi kabul etti, bundan kurtuldu, teklif antrenman sahasının, yani futbol sahasının düzenlenmesine dayanıyordu, çamurlu topraktı, çok ağırdı, lakabı buydu, ona Slender da diyebilirsiniz, ama iyiydi, nasıl yürüyeceğini de biliyordu, nasıl manipüle edileceğini biliyordu

Sistemde bir yolsuzluk varsa bundan faydalanmalıyız.

O sırada 16 yıllık cezamın yarısındaydım, sırrı sakladığım için sekiz yıl yatmıştım ama bu en iyi şekilde sona ermeyecekti çünkü zarar görecekt olanlar vardı çünkü böyle olması gerekiyordu, bu sistemin bir parçasıydı,

Sistem bu şekilde kurulmuşsa bir gerekçesi olmalı ve böylece bir yıl daha geçti, Linhó'da üçüncü yılımdı ve asıl ikilem ortaya çıktı

yolsuzluk, yönetimin başı tarafından yetkilendirilen uyuşturucu satışı, her şeyi mahkumu kullanarak manevra yaptılar, onlar tarafından güvenilen, uyuşturucu satarak geçimini sağlayan güçlü bir uyuşturucu satıcısı, adı Luis Torres idi, hatta hapishanede bir oğlu vardı, SKIP şirketinden çantaları yapıp doldurdıklarında bir teklif vardı, xis ödediler, orada çalışmaya davet edildim, kabul etmedim

bu rolü yerine getirecek adamların

Uyuşturucu ödemesine izin verdiler ve bunu sakladılar.

Para hemen bilgisayar üzerinden transfer edildi ve Manuel T.'nin asıl sorunu o zaman ortaya çıktı. O zamana kadar yönetmen; yapabileceğimiz pek bir şey yoktu, adli soruşturma vardı, kasıtlı transferler vardı, yani imajımızı temizleyelim ama temizleyemediler, mahkemeye gittiler, adli soruşturmada sanıklar vardı, çok çeşitli ifadeler vardı ama ben ifade vermedim, ifadeye bile çağrılmadım, pek bir şey de söylemeyecektim, sadece mal varlığımı koruyacaktım, davayla ilgilenmeye değer hissettim, sessiz kalırsam bundan bir şeyler kazanabilirdim, çok ağır bir bedel ödeyeceğimi bilmiyordum.

Memur Pardal cezaevi hizmetinden uzak kaldı, Şef Amorim erken emekli olmak zorunda kaldı, Manuel T. bir mahallenin belediye başkanı olmayı bile başardı.

Yönetimde bir değişiklik oldu, João G. E.P. yönetimindeki bir sonraki isimdi. Bağlam için bile çok büyük bir hırsım vardı, B kanadında koşulları yeniden düzenlemek için çalışmalar başladığında, yarısı çalışma için kapalıydı, kendimi Carlos'la aynı hücrede buldum - bir üniversite profesörünün annesinin oğluydu, okul müdürünün sekreteriydi, ama zaman zaman uyuşturucu bağımlısı oluyordu, Kronik bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ona karşı merhamet hissettim, çünkü sürekli kaybettiğini gördüm, gelişemiyordu, tüketime boyun eğmişti, ama zekiydi, zeki bir insandı, ama uyuşturucu ticaretinde siyahlar iş başındaydı, Onlarla sorunları vardı, hatta onunla hücresindeyken koruma bile istedi, ama komiktir ki kimse benimle konuşmadı ya da ödemesi gereken para ya da borçları talep etmedi, hatta onu savundum, ama ihanete uğradı, borçları için onu zaten dövmüş olan adama eroin için bana borç bıraktı, kabul ettim ve ona , Bundan korkmadım çünkü eroin beni vahşi bir varlığa dönüştürdü, tam bir tahakküm, o andan itibaren zor bir hayat sürmek zorunda kaldım, birinin acı çektiğini görmek öfkemin doruk noktasıydı çünkü hepsi bana sebep verdi, birkaç göğüs göğüse dövüştüm, beni yenemediler, davayı kazandım, hepsinin daha sonra işlemek, satmak ve insanlarla iyi olmak için benim desteğime ihtiyacı vardı.

Bedava eroinim vardı, memnundum çünkü muhteşem değerlerim vardı, bir dosttum, bir arkadaşım ve davayı savunuyordum ama eroin kullanırken bile kimsenin bana karşı çıkmayacağına dair çok güçlü bir his vardı içimde. Hepsi bana saygı duymayı öğrendi, hepsi suçluydu, içinde bulunduğumuz ortamda birbirlerini tanıyorlardı, saygı görüyorlardı, kendileri benden nefret ediyorlardı, bana gidip okumam için eroin teklif ettiler, sağlıklı bir meslek sahibi olmam ve öğrenmem için sahip düşündükleri tek yol buydu, tüketim döngüsünün devamıydı, kendimi iyi hissediyordum, buna alışmışım ve yemek yeme ve seks yapma arzumu ortadan kaldırıyorordu, seks yapma ve yemek yeme sorunuyla uğraşmak zorunda kalmadan hapishanede zaman geçirmenin ideal yoluydu.

1998'de marangozluk kursu almak için Vale de Judeos'a transfer edildim, ancak on ay sonra bitiremedim ve Linh'ya geri döndüm.

Doğrudan cezaya çarptırıldım, 111 rejimi denilen, yaptırımlara veya disiplin sonuçlarına yol açabilecek bir soruşturmayı beklediğimiz sert rejimdi, ödedim, sahip olduğum bir hakkı talep etmenin bedelini ödedim, televizyona, radyoya sahip olmaktı, ama bunların hepsini elimden aldılar ve herkes beni evime verdiğim isimle tanıdı.

Susana bana annem tarafından verilmişti, inanılmazdı çünkü hücremde her zaman televizyon vardı. Bazen şeyler icat ettim, aldım ve rehin verdim, kiraladım, böylece kendimi daha zayıf hissettiğim günlerde kullanabilirdim, ama ona karşı sonsuz bir sevgim vardı, biri beni şımartırsa onu öldürmeye hazırdım, birkaç kez yaptım, kendimi iyi hissetmiyordum.

111'e girdim ve hapishane müdürü tarafından dinlendim, Amorim'in müdürü, Mozambik kökenli ama Portekizli, uzun boylu ama zayıf bir adam, kötü bir adam değildi, sadece bölgeyi kontrolü altında tutmak istiyordu, sessiz olmasını istiyordu, bana böyle konuşmayı kesmemi yoksa söyledi, evet dedim, üzülebilirdim, bunu yapmaya razıydım, o zaman müdürün ofisini, yani masasını terk ettim, uzun yıllardır orada çalışıyordu, gardiyan Baptista, Çok içiyordu ama dürüsttü, kimseye zarar vermek istemiyordu, patron gibiydi, olmak istiyordu, bu gardiyan şaşırttı, bana saldırmaya çalıştı, başaramadı, orada, santralde başka gardiyanlar da vardı ve karışıklığı gördüler, etrafımı sardılar, bana tekrar saldırmaya çalıştılar, başaramadılar, birkaç dakika daha devam etti, ama onların ısrarı benim direncimdi, o zaman 50'li yaşlarında bir gardiyan ortaya çıktı, gardiyan Ferro, benimle konuştu,

Bana durmamı ve kimsenin bana vurmayacağını söyledi, ama ben zaten gardiyan Batista'ya ve cezaevi müdürü Şef Amorim'e vurmuştum, onlara fazla zarar vermedim, kaybedeceğimi biliyordum, bu yüzden bana kelepçeli olarak güvenlik pavyonuna gideceksin dedi, şefin huzurunda kelepçelendim, bunu emreden oydu, gardiyan Ferro'ya emir verdi ve güvenlik gittim, şef kelepçeleri çıkarmamı söyledi ve hücreye girmemi emretti, çünkü soruşturma sonuçlanana kadar güvenlikte olacaktım.

Dürüst olmak gerekirse, adama saygı duymaya başladım, o bir adamdı, o bir patrondur, o bir örnek teşkil ediyordu, çünkü baskı güçlerini temsil eden kurumlar herkes tarafından yönetilmelidir, böylece herkes kendini iyi hisseder. Benim için tanıdığım en insancıl patrondur. Mantıklı olacağı gibi cezalandırıldım, eylemin bedelini ödemek zorunda kaldım, ama aynı zamanda onların saygısını da kazandım, doğrudan hayatlarımıza müdahale etmeyi bıraktılar, hayatta kalmak zorunda olduğumuz, yaşadığımız hapishanenin içinde bile, buna misafirperver olmayan yer dedim, ifadenin kendisiyle özdeş olan varlık, hiçbir şeyin var olmadığı bir yer, Sadece yaşamak için yaşıyoruz, ama inanmak zorundayız, cinayeti zaten duymuştum, birkaç mareações olmuştu, bu suç hayatında kullanılan argo bir kelime, başka bir deyişle cinayet anlamına geliyor, bu yüzden hapishane ortamında kötü gidebilecek birkaç durumu zaten işlemiştim, eşlik eden

Hugo Rasta ile, Rasta onun takma adı, 16 yaşındayken hapse girdi, Macar mahallesinde yaşıyordu, onunla güvenlik pavyonunda cezasını çekerken tanıştım, Linhó'dan birkaç yaşında genç bir adam gördüm ve onunla temasa geçtim

Bana bir sigara verdi, ama onu görmeyi bıraktım çünkü çok uzun saatler boyunca kilitliydik, bu bir tanıdıktı, bir andı, çünkü onu orada görmüştüm, oradaydı, B kanadında, ölümcül olduğu düşünülen kanatta, A kanadındaydı, sessiz bir koğuş, Hapishanede çalışan ve sakin olmak isteyen mahkumlar vardı, ama tüketiciler vardı, uyuşturucu satıcıları vardı ve bugün hala hapishanede biri vardı, adı Delfim, hikayesini birazdan anlatacağım, bana geldi, onunla ilk tanıştığımda onu çabucak gördüm, kumazdı, İyi bir chavalo'y, ama aynı zamanda vahşi bir çocukluk geçirmişti, çünkü ailesi daha iyi bir yaşam arayışıyla Yeşil Burun Adaları'na geri dönmüştü, bilgi var olan ve böyle görülen tarihsel bağlar nedeniyle yaşamış olmanın zorluğunu yaşadılar, çok kolay bir hayat sürmediler, Macar mahallesinde yaşamak zorunda kaldılar, çoğunlukla Yeşil Burun Adaları'ndan gelen insanların yaşadığı bir mahalle, evlerin inşası çok iyi değildi, ama sokakta uyumamak, bir çatıya sahip olmak asgari koşulları sunuyorlardı, ne kadar sefil olursa olsun

Yani eğitim alıyordlardı, evleri gerçek eğitim alanlar gibi temiz ve düzenliydi ama sosyal eğitsizlik vardı, çok çalışmak zorundaydılar ve bu insanlar iyi insanlardı, çocuklarını şımartmayı seviyorlardı ama onlara ayıracak zamanları yoktu, dürüst bir yaşam, refah içinde bir yaşam için çalışmak zorundaydılar, Bu doğru ve bazen mesafe bir şoka neden olabiliyor, çocuklar büyümeye başlıyor, ebeveynlerinden uzakta çok zaman geçiriyorlar, büyümek, bağımsız olmak, kendi kendine yetmek, iyi olanı aramak istediğinizde meşru vekaletname, ancak uyururucuya dştı, cezamı çekerken sahip olduğum gibi bir bağlantıydı, ama sonra , Gz temasını kaybettiğim ve daha doğrudan temas için zamanım olmadığı için onu hatırlamıyordum ama yanıma geldi, B koğuşundaydım ve çok fazla spor yapıyordum ve yanımdan geçti ve kağıt oynamak isteyip istemediğimi söyledi, tipik Yeşil Adaları oyunu olan bisca ve onunla orada arkadaş oldum, ama çok sürdü, bugün hala yle, Ama o sırada eroin de kullanıyordu ve o zaman onu intendente'de gördüğümü hatırladım, orada karanlık işler dönüyordu, kimsenin kimseye zarar vermediği sürece her şeyin yolunda olduğu karaborsa, kötü bir zamandı, ilk bakışta çocuğun zeki fark ettim, ruhu vardı, görünüşünde rasta vardı

İri, vahşi ama bakımlı, onu ilk gördüğümdeki imaj buydu ve toplumun gözünde böyle görülen bir çocuk olduğunu fark ettim, kanun kaçağı, toplumun sınırlarında yaşayan bir adam, ama refahımızın alınmasını isteriz, böylece kendimizi koruyabilir, refahımıza dikkat edebiliriz, Ancak iyiliğin kötülükle el ele gittiğini ve bundan kaynaklanan eylemlerin yaşamayı zorlaştırdığını da biliyoruz, A koğuşundan B koğuşuna nakledilmişti, benim yanımdaki hücredeydi, başka bir Yeşil Burun Adalı olan Tiquinho ile aynı hücredeydi, Bravo da bir hücredeydi, onunla tanıştıktan sonra uzun süredir hücrede olduğunu biliyordum, farklı hikayeleri olacaktı, Tiquinho'nun hikayesini daha sonra anlatacağım, nakil gecesinden sonraki aynı sabah Tiquinho A koğuşuna döndü, yönetimle bir anlaşma yapmıştı, diğerini boğanın kafasına koyarak işbirliği yapmıştı, argoda da kullanılan başka bir ifade, diğerini asılı bırakmak anlamına geliyor, böylece kendini kurtarabilir, kötü görünmüyordu, ortadaydı ve iyi anlaşıyorduk, ama Hugo B kanadında kaldı, o gece pencereden konuştuk, bu şekilde birbirimizle iletişim kurabiliyorduk, çok yakındık ve hücrede çok fazla gürültü duydum, dikkatimi çekti, hapishanenin içinde neler olup bittiğine dair bir algıya sahip olmalıyız.

Tehlike bizi yaşatan ve kazanmamıza yardımcı olan şeydir; bize var olma iradesinin ruhunu, hepimizin somutlaştırmak istediği ruhu, cesaret, hüner ve kurnazlıkla dolu güçlü bir ruhu getirir.

Ertesi sabahtan önceki gece, bir süredir ilk kez konuştuk.
Pencereden bir ses duyunca sordum:

- Kim var orada?
- ses duyduğumu söyledi:
- Ben Hugo, artı Tiquinho.

B kanadına transfer edildiklerinde aynı gün işledikleri suç için onu cezalandırma yoluydu, rutindi, o zaman bana kapıları açtıklarında, bu durumda hücreleri, benimle A kanadına gelmemi söyledi, ama bana sessiz kalmamı söyledi, ama düşündüm, bu Hugo'ydu, o yıldızdı, o anın adamıydı, eroin bağımlısıydı, Saticıların ona parasız uyuşturucu vermesini talep etti, bu bir zorunluluktu, bunu talep etti, büyük bir şekilde asi bir çocuk, soygun o zaman oldu, kapıların açılmasına izin verdim, dışarı çıkmadım, ama onun yapacağını biliyordum, A biraz ateş olduğunu biliyordum, argo bir kelime de ateş, suç jargonunda sokaklarda dolaşanların rutin olayı olarak anlaşılabilir.

yağmurda ıslanırsın.

Sonra hücreden çıktım, normal rutinimi yaptım, kahvaltı ettim, sonra antrenmana gittim, okula gittim, derslere gittim, o sabah kahvaltıda onları görmediğime şaşırdım çünkü bu benim rutinimdi, ben de onları arıyordum, bağımlıydım, ama henüz gerçekten bağımlı değildim, ama zaten bazı soygunlar yapmışım ve zaten biraz para gasp etmişim, Sabah bana anlatmaya geldiler, aynı zamanda tüketici olan çocuklara piranha deniyordu, hayatı daha dürüst bir şekilde arıyorlardı, ama her zaman hilekârdılar çünkü bağımlılık onları da buna yönlendiriyordu, Hugo Tiquinho ile güvenlik pavyonuna gitti, ama bir başkası geldi, Zé bola, Chelas'ta yaşayan Angolalı, ona karşı hiçbir zaman iyi hisler beslemedim çünkü ona Emilio'nun mahallesinden birkaç eşofman pantolonu vermişim ve Emilio'yu soymak istemişti, pantolonun bana ait olduğunu biliyordu, benimle birkaç kez alay etmişti ama hiç umursamamışım, Hiç dikkat , kötü bir kavga ettiler, Bairro Alto'dan Emilio orada Bairro Alto'da büyüdü, arsızdı, aynı yetiştirilme tarzından geliyorduk ve benim olanı savunmak istedi, mahalleden olmanın, çocukluk bağına sahip olmanın onurunu savunmak istedi, ardından birkaç kişi daha geldi, Profeta da mahalleden ve kötü kavga o zaman patlak verdi: Zé bola sağlamdı ve yaklaşık 90 kg ağırlığındaydı., Emilio

Kuru, tipik bir Afrikalı çocuktı, daha zayıf olduğu için onurunu savundu, durumla yüzleşti, Zé bola onu 3. kattan aşağı göndermek istedi, tartışmanın yaşandığı yer burasıydı, kolay değildi, ama yaşamak için kurnazlığa sahip olduğunu ve meseleyi atlatmak zorunda olduğunu biliyordu. Zé bola eşofmanının pantolonunu çıkardıktan ve elinde tuttuktan sonra tartışmaya başladılar; Emilio'nun kazanacağını biliyordum, ama biteceğini hiç düşünmemiştim, Zé bola onu üçüncü kattan göndermek istedi, bacaklarından tuttu, Emilio öğrendiği şeyi yaptı, son çare olarak, kendimi kurtarmak zorunda olan benim, boynunu tuttu ve kırmaya zorladı, başka bir deyişle, Boynunu tuttuğu an bırakmıyor, önünde ya da hücrelerin girişinde bir tırazan vardı, her neyse ve çok fazla güvenlik sağlamıyordu, bu durumda tahmin edilemez hale geldi, ilk andan itibaren düşeceklerini düşündüm, başka bir deyişle eylemi tahmin ettim, Ama sonra düşündüm, gördükten ve tahmin ettikten sonra hala birkaç saniyem vardı ve bunun olmayacağını düşündüm, ama oldu, Emilio boynunu tuttu ve bırakmadı ve Zé bola'nın gösterdiği güçle iki anıtsal gücü birleştirdi, haklıyken kaçmamak, bu her zaman bizim yetiştirilme tarzımız oldu, 3. kattan düştüler, hatta hasarın daha büyük olacağını düşündüm, hatta birinin o durumda ölebileceğini bile düşündüm, ama neyse ki kurtuldular, aklın gücü her zaman kazanır, sanırım hayat böyle, şimdi biraz konu dışına çıktım, şuraya

Yapılan tüm yolculuğu açıklayabilmek için, her zaman insanlarla tanıştığımız bu bağlamda, iletişim halindeyiz çünkü konuşmamıza ve durumları tartışmamıza yardımcı olanlar onlar, bu şekilde görülür ve yapılırsa hepsi güzel, uyuşturucu bağımlılığıyla bağlantılı bir hayatımız bile olabilir, ancak iyi hissediyoruz, çünkü uyuşturucuya bağımlıyız, ancak çok çeşitli konularda konuları tartışan insanlarız, Bir şeyleri tartışabilmek için çok okuyoruz, okumak her zaman bizim uzmanlık alanımız olmuştur, ancak daha önce de söylediğim gibi, neden Zé bola hakkında hiçbir zaman iyi hisler beslemediğimi göstermek istedim, Zé bola kolunu kırdı, Emilio hiçbir şey yaşamadı, zarar görmedi, ancak her ihtimale karşı o gün hastaneye gitti. Zé bola hapisane hastanesinde yaklaşık üç hafta geçirdi, koluna platin taktılar, en büyük sorunu buydu, açıkçası paçayı kurtardıklarını gördüğüm için mutluydum, eylemi affettim, ama bana karşı her zaman bir kini olduğunu biliyorum, ama hepsi budurumu anladım, gitmesine izin verdim.

O sabah, belki de saat 11 civarıydı, Zé bola da güvenlik pavyonuna gitmişti, Hugo'nun onunla olduğunu biliyordum, onu birkaç kez görmüştüm, güvenlik pavyonundaydılar

ve hapishanedeki en katı yaptırımı uyguladılar, buna "manco" deniyor, tecrit, hücrenizde temel şeyler dışında hiçbir şey bulundurmak zorunda değilsiniz, bir havlunuz var, çarşaflarınız var, okumak için bir kitabınız var, hücrenizde çakmak bulunduramazsınız ve günde 23 saat kilit altındasınız, her zaman zordur ama sonunda bu yaptırımlara alışırsınız, çünkü daha önce bunu yaşadınız, olmak, bu durumda olmak, ama böyle yaşamaktan hoşlanmadınız, yağmurda yürüyenin ıslandığını biliyordunuz.

Ona ve cezasını çekmiş olanlara yapılan tüm kötülükler burada son bulacaktı ama hayır, Hugo soygun sırasında Delfim'i karnından iki kez bıçakladı, adama kötü davrandılar, ondan çok az şey çaldılar, birkaç gram eroin ve yaklaşık 30 escudo, yani yaklaşık 10 gram, Delfim lakabının bedelini ödeyecek adam, o patinhas, patinhas çünkü bir tren soygunu nedeniyle hapisteydi, öldürüldü, o zamanlar hakkında çok konuşuldu ve biliniyordu, çok büyük soygundu, çünkü çok fazla para içeriyordu, fahiş bir miktardı, o zamanlar Sintra ve Lizbon arasındaki bankalardan para taşıyan trenlerdi. Soygun Sintra-Lizbon tren istasyonunun hemen dışında gerçekleşti ve bir adam öldü, ancak cinayeti işleyen kişinin o olduğunu asla kanıtlayamadılar, asla

Cinayetin gerçek planlayıcısı olduğunu kanıtlamayı başardılar, ancak mahkum edildi ve hapishanede süre boyunca uyuşturucuları almak için birkaç kez basıldı, uyuşturucuları kimseye vermedi, sattı, uyuşturucuları kendisi sakladı, hücrenin içinde kasalar buldu, oraya sadece bir kırbaçla ulaşabildiler, ama şimdilik bu kadar.

Ona Patinhas , çünkü kimseye güvenmezdi, kimseye bir şey vermezdi, bir elin diğerini yıkayabileceğini bilirdi, kazanmak için verebilirdi, insanlar ondan yardım istediğinde yardım edebilirdi ve Hugo asi bir çocuktü, burnu havada biriydi. Bu olaylardan sonra bir sıra vardı, Delfim Coimbra'ya, Tiquinho Yahudi Vadisi'ne nakledildi ve bu arada ben de nakledildim. 1998'deydik, daha doğrusu; 1998 yılıydı, 27 Haziran, Hugo'dan çoktan ayrılmıştım, o başka bir hücredeydi, buna yol açan faktörler vardı, onu arayan diğer yoldaşlar piranaydı, çünkü her gün sigara içmek ve tüketmek için yaklaşık 30 ila 40 gram çalışıyorlardı, her zaman yönlendirildikleri için kalabalığı çekiyorlardı, buna uyuşturucu bağımlılığı dizisi deniyor ve o manco'dan ayrıldığında, aynı hücrede kalacağımıza karar verdik, ama bu piranalar her zaman bunun hakkında konuşuyorlardı.

Manevra alanlarını ellerinden almıştım çünkü benim gerçek bir piranha olduğumu biliyorlardı, nasıl geineceklerini bildiğim için arkadaş edinmiştim.

Durumun bağlamıyla nasıl başa çıkacağımı biliyordum ve o anın koşullarında benimle birlikte yaşayan bu insanların yaptėı da buydu, benim hakkımda kötü şeyler söylediler, benim hakkımda kötü konuştular, hepsi de çocuğun sahip olduklarından yararlanabilmek amacıyla, ilgiyi kendilerine çekmek istediler ve iyi olanın kendileri olabilmesi için ilgiyi kendilerine çekmek istediler, Buna aldırmadım, hayatın böyle olduğunu biliyordum, herkes iyi olmak ve kendi çıkarları için elde ettiklerine minnettar olmak ister, ama her zaman ihtiyaım olan onlardı, onların da bana ihtiyaı vardı, Birleşik bir güç haline geldik, başka bir deyişle, eğer bir soygun istiyorlarsa bizim yardımımızı alacaklardı, ama bunun için para da ödemeleri gerekecekti ve işte o zaman Vale de Judeos'ta bir kursa gönderildim, Hugo Rasta Vale de Judeos'a transfer edildiğinde kursa başlayalı iki ya da  ay olmuştu, Geldiğinde onu bir kardeş gibi karşıladım, çünkü onunla zaten bir arkadaşlığım vardı. Vale de judeus'ta dört koğuş var, A, B, C ve D koğuşları, ben D'deydim, Coimbra'dan Vale de judeus'a nakledilmiş olan Delfim'in koğuşundaydım ve zaman Hugo'ya kalmak isteyip istemediğini söyledim.

Hücremde kalmak istiyordu, ama korktuğu başka bir şey vardı, çünkü Linhó'da Delfim'i öldürmeye çalışmış ve onu iki kez bıçaklamıştı, 3. kattaki adamı buraya göndermek istedi ve kuzeni Bento buna engel oldu, ama benimle hücremde kalmak istemedi, istemediği için değil, Delfim'in intikamından korktuğu için, Hapishanede çeşitli şeyler yapmıştı, saygısı vardı, kolay intikam alan bir adamdı ve öyle bilinirdi, ama ona unutmasını söyledim, adam senden almayacak, kimse almayacak, Delfim ile iyi bir ilişkim vardı, ona yaptıklarından hoşlanmadığımı birkaç kez söyledim ve bana çoktan unuttuğunu söyledi.

Lisansımı yapıyordum ve bu transferler Linhó'da meydana gelen bir olaydan kaynaklanıyordu. Hugo Rasta ve Cadete Linhó'da meydana gelen bir cinayet davasında suçlanmışlardı. Oldukça gençtik ve Linhó'dan gelmiştik, hepsinin ismini sayabilirim, ama sadece birkaçından bahsetmeyeceğim, Tiquinho, Jonhson, gerçek futbolcu, bulunduğu veya bulunduğu hapishanelerdeki tüm takımları temsil ediyordu, Toni Gaivota, Linhó'da uyuşturucu satıcılarına karşı birkaç soygun gerçekleştirdiği için transfer edilmişti, bir de Zé Tó vardı, bu çok yaşadığım biriydi, henüz değildi, onunla aynı çatı altında yaşıyordum, birkaç arkadaşımınla birlikte.

Benimki bendeydi, onunki de ondaydı.

Ancak bu hikayenin merakı benim için tersine döndü, at uyuşturucusu kullanan bir kızla görüşüyordum ve o da fahişelik yapıyordu, aslında ikisi de fahişeydi, bir kadına bağımlı yaşamaktan hoşlanmıyordum, ancak onunla yaşama noktasına kadar ondan hoşlandım. O zamanlar sadece kokain kullanıyordum, onun eroin ve kokain kullanmasını pek hoş karşılamadım ama ilişkiyi sürdürdüm, ondan hoşlanıyordum ve Zé Tó ve Ana da uyuşturucu bağımlısıydı ve bu hikayeye ilgili ilginç olan şey, Zé Tó'ya her zaman atı bırakmasını söyledim, her zaman eroin kullanmayacağını söyledim, daha sonra hapishanede bağımlı oldum ve bu süre zarfında Yahudi Vadisi'nde idim, Rasta ve Tiquinho oradaydı, güzel zamanlar vardı, piyasada çok fazla malzeme vardı, başka bir deyişle, çok fazla uyuşturucu vardı ve Vale de Judeus saygın bir hapishanedir, maksimum cezalara çarptırılan birçok adamın geçtiği ve her zaman tehlikeli hapishane olarak ün yapmıştır, orada her zaman cinayetler olmuştur, bu yüzden ağır bir üne sahip bir hapishaneydi.

Piyasada çok fazla malzeme , herkes daha fazla malzeme tedarik etmek için satmak istedi ve böylece Delfim ile uluslararası uyuşturucu kaçakçılığından hapiste olan Pinokyo arasında bir anlaşmazlık başladı,

Elebaşı oydu ve adamın Portekiz'in kuzeyinden güneyine hapisanelerde zaten sabıkası olduğu için, görmek ve bilmek istemediğim şey işte o zaman yeniden başladı. Pinokyo, Hugo'ya Delfim'i dövmesi için büyük miktarda uyuşturucu ödemişti ve Hugo da kıskançlık yüzünden soyunma odalarında adama şiddetle saldırmıştı; Delfim daha büyük paketler satıyordu ve onlarınki daha zayıftı, bu yüzden Pinokyo Delfim'i dövmesi için ona para vermişti.

Çok hoş bir olay değildi ama zamanı gelmişti, zaten sabıkam olduğu ve birkaç ceza aldığım için sorunlar başladım, Marcão adında bir adam tarafından takip edilmeye başladım, kardeşini öldürdüğü için hapisteydi, Her gün sigara içmeye ihtiyacım olduğu için tahsilat yapmaya başladım ve bu tahsilatlardan birinde bu Marcão ortaya çıktı, parayı almama izin vermek istemedi, benden daha uzun yıllardır orada olduğu için hakkı olduğunu düşündü, bana tuzak kurdu, başka bir deyişle tahsilattan para almamı engellemek istedi, çünkü kendisinin de edecek parası vardı. Fiziksel gücünü gösterdiği bir kelime alışverişi yaptık, ama hiçbir şey olmadı ve paramla ayrıldım, ama bu bir düşman kazanmanın , hatta kazanan takım için bir miktar tütünün söz konusu olduğu bir futbol maçı oynadım, rakip takımda oynadı ve onunla tanıştım.

Linhó'dan gelen grupla oynamaya gittim, benim grubum Toni Gaivota, Jorge, Zé Tô ve Luis'ten oluşuyordu ve biz atletik ve nasıl oynayacağımızı biliyorduk, rakibi küçümsememiz gerekse bile kazanmak istiyorduk ve öyle de oldu, kaybettik, oyunu kaybettik çünkü bahsin başı bendim, televizyonumu bir cilt kazanma hırsına teslim etmiştim, Ramon'a teslim etmiştim, Kaybetmek istemedim, ödemeyeceğimi söyledim, hepsi bana kızdı ve tütünün hacmini talep ettiler, ama sessiz kaldılar, o zaman Marcão hacmi istediğini söylemeye devam etti ve kabul ettim çünkü haklı değildim, oyunun anlaşması buydu, o bir sporcuydu, her zaman mantık için savaştı ve gerektiğinde sorunlardan . Ben devam ettim ama o çocuk beni kışkırtmaya devam etti; Bir gün marangozluk kursuna gitmek üzereydim, bu yüzden oraya gitmiştim, Yahudiler vadisine, o gün kaçınılmaz olan oldu, gardiyan hücremi açmaya gitti, hücrede kalmam nadirdi, ama o gün sinirliydim, yeterince uyuşturucu içmemiştim, merdivenlerden kursa inmek üzereydim ve Marcão ortaya çıktı, bana çarptı çünkü sinirliydi ve zaten bana karşı kışkırtıcı bir malzeme olduğu için tereddüt etmedim, bir yumruk attım ve tepki gösterdi, ama hiçbir şey yapmadı.

Bir şansı vardı, onu zaten incelemişti, o bir savaşçıydı, ama olanları provoke etmek için çaresizdi, sansasyoneldi, deyişle, herhangi bir ceza vermedim çünkü o gün koğuş şefi oradaydı, Eduardo, adı buydu, yaklaşık iki metre boyunda, fiziksel olarak güçlü bir adamdı, dürüst bir adamdı, dürüst bir adamdı ve böylece bıraktı.

Kursa devam ettim, her zaman ondan gelecek herhangi bir ilerlemeye tetikteydim, çünkü beni kışkırtmak için biraz zaman ayırdığının farkındaydım ve bu yüzden önlemler aldım, ki hepimizin içgüdüleri vardır, sağduyu kadınlara altıncı his adını vermiştir, ancak erkekler de buna . Altıncı his öngörülemezdir, nasıl oynanacağını, nasıl olunacağını ve saygı duyulacağını bilmektir, ondan sonra hiçbir şey olmadı, daha sonra provoke etmeye çalıştım ama başarılı olmadı çünkü özüm güçlüydü, manastırda yaşadığım dönemde en saygın adamlardan biri olan Hugo Rasta tarafından güvence altına alınmıştı, sadece onu ilk olarak görmedim çünkü ilk olan bendim; Öğrendiği her şeyi, gösterdiği cesareti, ben zaten cesarete sahiptim ve çoktan geçmiştim, özümstedim, orada bir savaşçı, sadık bir adam, bir şair, şiiri seven bir adam olduğunu bilmenin cesaretini , ama bu konuda bile ondan daha iyiydim. Onu dinlemeyi seviyordum, birkaç dize yazdım, bir tanesini ona ithaf ettim,

En iyisiydim, kaçtığım zamanların karizmatik figürüyüdüm, kurnazdım, güçlüydüm, sınır tanımazdım, hapislane nüfusunun geri kalanıyla birlikte yaşadığım orta yerde intikam almayı başardım, birçok kişiyi yakaladım, ama hepsi barışçıl insanlardı, çalışan insanlardı, ama ben değildim. Çalışmayı bırakıp diplomamı aldığımda, olmak istemediğim şey oldum, karanlığın aslanı, Linh'ya geri döndüm, o zaman her şey benim lehime gitti çünkü zaten bulunduğum ve hükmettiğim eve geri dönmüştüm, bu varlığımın onayıydı, o evde zaten sahip olduğum hakimiyetin yeniden doğuşuydu, çünkü saygıyı korumuştum, zordu, bu yüzden hayatta kalmak için zaten bulduğum zor olanlardan daha kolay yollar aramaya karar verdim.

Lizbon'da merkezi bir hapislane, hayatta var olan her türlü piçi barındırıyor, bazıları tesadüfen suça bulaştı, diğerleri vicdan azabından suça bulaştı, her zaman iyi faktör vardı, kendimden başka hiçbir şeyden korkmadım, çünkü zaten her şeyi yapmıştım, İyi olan, dost olan, koruyan, uzlaştıran, acı olan, bana içini dökenlerin söylediği tüm durumları anlayan kişi olmaktan, büyük bir merhamet hissettiğim için, birlik duygusunu üstlenmiştim ve hayal kırıklığına uğramak istemiyordum. Şartlı tahliye için yoluma devam ettim ama daha önümde uzun bir yol vardı.

Bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağıma, özgürlüğümü elde etmek için çalışacağıma dair bir karar aldım. Her şey karmaşık bir hal aldı çünkü karşımda iyi yapılandırılmış bir yönetim vardı bu yönetimle her şeyi kazanabilirdim. O zamanlar, bu yönetimin arkasındaki nedenin bu kadar katı olduğunu, otoriter bir rejim olduğunu kabul etmedim, çünkü bu rejimi kabul etmeye hazır değildim, mümkün olan en kısa sürede hapisten çıkmak istiyordum, ancak daha da zorlaştı, ancak bunu daha sonraki okuyuculara bırakacağım, böylece tekrarlamaktan asla yorulmadığım bir yolculuğu anlayabilirler, ki bu zordu, çünkü Manuel T.'nin geçiş zamanındaydı; tanıştığım yönetmen.Taniştığım müdürün yerine Makao'dan gelen, eski bir yargı müfettişi, Makao'da kurulan 24 Kilates lakaplı mafyanın saldırısına uğramış bir adam olan João G. getirilmişti; Portekiz yönetimine ait olduğu için bu görevi yerine getirirken bazı muhafızlar öldürülmüştü, bu yüzden halka hizmet etmek üzere takviye birlikler göndermişlerdi.

Saldırıya uğradı, kaçtı ama koruması öldürüldü, yukarı çıktı, Linhó'nun yönetimine ulaştı, dürüst bir adamdı, beni gördüğünde sevdi, bana güvendiğini bildirdi ama umursamadım çünkü varlığın dönüşümünü fark ettim, kendimi kral olarak gördüm

Akrep, kanında zehir olan, onu aramadım ve aramadığım için kaybettim.

Hücrede asgari bir cezayla başladı, bu cezaydı, sert değildi, hapislananın sosyal ritminde çok normal bir ceza olarak kabul ediliyordu, ama benim için bir kabusla dönüştü, böyle bir cezayı kabul etmedim. Müdür João G. benimle konuşmak, bana yardım için hücreme geldi, bu yardımı kabul etmedim, inancından şüpheliydim, çünkü , karşılığında bilmek istediği her şeyde doğrudan işbirliği talep ediyordu, bunu yapmaya istekli değildim, çünkü bu hizmetlerde işbirliği yapmak asla bana düşmezdi, ama bu onun ne kadar iyi bir adam olduğunun kanıtıydı. Bu cezadan sonra en kötüsü geldi, iki psikotrop ilaç almıştım, penceremde avcı, Chibanga ve Piranha vardı, bana iki psikotrop ilacı veren avcıydı, üst düzey bir geçti, hücre cezasına çarptırılmama neden olan adamdı, adı Sampaio'ydu. Psikotrop ilaçların etkisi hala üzerimdeyken, Sampaio'nun hücremden geçtiğini görmek beni çileden çıkardı, tüm hücreyi kırdım, yatağı ateşe verdim, dışarı çıktım, gardiyanlar bana yardım etmeye gittiğinde kaçtım, avluya girdim, bir sopa ve iki taş aldım ve sağ koluma intikam, zalim arzu yazdım. O gün gardiyanları ya da önüme çıkan herkesi öldürmeye hazırdım.

Ama her zamanki gibi zekiydiler, benimle konuşmaya geldiler, başka çıkış yolları yoktu, çünkü öfkeli olduğumu biliyorlardı ve böyle ilan edersem beni savunacak koca bir kanatları vardı, ama haklı olmadan nasıl savaşağımı bilmediğim için kalmadım, birkaç saat sonra kefareti kabul ettim, yani müzakereleri sonlandırdığımız ve çok fazla şey yapmayacağım süreyi, bana 20 gün disiplin hücresinde, yani topal vermelerini kabul ettim, çünkü o zaman Alfredo M. ile tanıştım, PSP, eski gangster, bir serseri ve dar görüşlü, mafyada işe başlamak için durumundan yararlanmıştı, sert bir adamdı çünkü zaten orta-ağır siklet boks şampiyonuydu, onu iyi tanıyordum ve işte o zaman, disiplin hücresine düştüğümde, yaşamak istemediğim ve onun hayatına mal olabilecek bir olay yaşadım, çünkü zaten disiplin cezalarını çekmeye giden siyahlarla bir geçmişi vardı, Zor bir zamandı, neler olduğunu zaten biliyordum ve ondan böyle bir dayak yemeyeceğimi yüksek sesle söylemiştim, çünkü yönetim tehlikeliydi, mafia kurulmuştu, cezaya çarptırılan ve gardiyanlara veya hizmetlere, personele veya yönetime saygısızlık yapan veya ceza alan tüm siyahlar Alfredo M. aracılığıyla ödeme yapacaktı., eski bir polis, eski bir polis, birçoğunu tanıyordu ve ben onu zaten öyle tanıyordum, ama yüksek sesle ilan ettiğinde

Alfredo M.'nin bana geleceğini biliyordum ama o zaman bir hata yaptım. Duş almak için soyunma odasına gittiğimde beni öldürmeye çalıştılar, başaramadılar, yanında beni durduramayan iki koruma polisi daha vardı. İşte o zaman onlara yaşama sebebimi istediğimi gösterdim; bu bana bir bayramlaşma meselesi olarak aşılarmıştı, çünkü zaten mahallede yaşıyordum.

Babamı erken kaybettim, erken yetişkin oldum ve bunun daha sonra sürdürdüğüm hayata yansımaları oldu, çünkü deneyimi ve aşkınlığı, yetiştirilme tarzının yaşam biçimi üzerine düşünüyor ve sert olduğunda, daha sert bir yetiştirilmeye zorlanıyoruz, erken yaşlarda muhtemelen kimsenin istemediği şeyleri getiriyor.

İşte o zaman Marco aşaması geçmişti, işte o zaman daha fazla neden istemeye başladım, eş ve yönetim düzeyinde bir karar alınması , ancak korumalar ve yöneticilerden oluşan gözetimin yoluma çıkacağını biliyordum, başka bir varlığı elde etmeyi ve yoluma çıkmayı başardım, ama o da benim gibi bir varlıktan fazlası değildi, bazen bu bir fırsat meselesidir, Lusitano'nun ruhuna sahip olmak için aradım, arıyorum ve arayacağım, ben vahşi ırkın Portekiz ırkının soyundan geliyorum,

Kalıtımın var olduğu çok açık. Bazen kendimize şu soruları sorarız: neden , kimiz, nerede yaşıyoruz? Bunlar bizi yaşayıp yaşayamayacağımız konusunda şüpheyi düşüren sorulardır, ama kazanmak zorunda olduğumuzu biliriz, her şey şekilde olması için programlanmıştı, hapishane yoluma devam ettim, daha sonra Marcão'nun kavgasından sonra hapishane gardiyanları denilen gözetleme servislerini oluşturan grup ortaya çıktı, İyi adamlar yakaladım, her şeyi yakaladım, ama dürüst olmak gerekirse onlar da sadece yaşamak istediler, bana asla zarar vermek istemediler ve ben bunu görmezden gelmek istedim, işte, her zaman kazanamayacağınızı erken öğrenmedim, misafirperver olmayan bir yerdeydim, hayatın hiçbir değeri olmadığı bir yerdeydim, hizmet etmekten başka insanın gerçek anlamına değer vermekle ilgilenmedim.

Hizmet ettim, hizmet etmem gereken her şeye hizmet ettim, itaatkârdım, siyasi iktidarda, sosyal iktidarda, baskıcı iktidarda her zaman bir şey olduğunu biliyordum, nasıl affedeceğinizi bilmeniz gerekir. Onlar tarafından alkışlanan bir kahraman olabilirdim, kurstan atılana kadar Yahudi vadisine geri döndüm, Linhó'da aynı liderliği buldum çünkü istemediğim şey onlardı, yaşadığım her şey için her şeye ve herkese isyan ettim, bu yapıldı, her şeyle yaşadım

hayatta kalmak için yapmam

düşmanlar güçlü olduğu için neyle karşılaşabileceğini

Onlar her şeyi tuketen makinelerdi, onlara piranha deniyordu, yani her şeyden sağ çıkmak zorundaydılar, diplomatik kısmı vardı, ilişkilerin kurulması, yani bir eğitimcimiz var, bir asistanımız, bir psikoloğumuz, bir doktorumuz ve bir avukatımız var, gerçekten söyleyecek bir şey yoksa ne işe yarar. Aklarım oldu, var olmanın önüne geçen platonik aklar, bu durumda bir erkek, zaten hayatın tüm zevklerini yaamıtım, hala hayatımda ruhumda kalan bir kadını sevdim, yoğun bir tutkuydu, var olabilecek en kalıcı ilişkilerden biriydi, uzayan. Sevmek, eğlenmek, varlığı sevmek hayatta kalabilmek için varlığı zevkinize göre sevmeye ihtiyacıdır.

Hikaye doğrudan varlığın son durumuna gidiyor, herkes beni zaten tanıyordu, beni test etmek istediler, yüzlemem gereken her şeyle yüzletim, yatmadan önce öğrendiğimiz en kötü kabuslardan, baba anne tarafından anlatılan hikayelerdir, böylece uyum ve içinde yaşayabiliriz, böylece esenlik hakim olabilir ve kalıtımın amaçlarını varlığın başlangıcından itibaren koruyabiliriz, her şey boyut tarafından emilse de, birlikten bahsedersek enginlik muazzamdır, eşit haklar

olmak. Hepimize bir görev emanet edildi, bu görev devam ediyor, büyümeye devam edecek, büyümesini görmeye devam edeceğim, canlılıkla, eylem anlarının kesinliğiyle, bunun için doğruluğa sahip olmam gerekecek. Bağışlayıcılıkla, yapmam gerektiği gibi yaşamaya devam ettim ve dürüst, doğru insanları yakaladım, hepsi harikaydı, her şeyi yapabilecek insanları yakaladım, her şeyi yapmaya kararlıydılar, çünkü onlar gibi yaşama duygusuna sahiptim, ama daha akıllı olmak istediler, her şeyde onları geçtim, zekalarını bilgeliğimle nasıl birleştireceğimi biliyordum, kurnazlardı, ama her zaman benden fazlası olmak istediler, ama zekalarını birleştirdim, nasıl biliyordum, onların bilgisiyle benimkiyle de oynadım. İnzivaya çekilerek yaşamaya devam ettim, zor zamanlardı, ne kadar güzellik görürsem göreyim, ne kadar merhamet sahibi olursam olayım, tek bir çıkış yolu olduğunu biliyordum. Hiç kimseye zarar vermek istemedim, sadece yaşamama izin vermelerini diledim, bu yüzden sürekli olan savaşa girdim, çünkü hepsi güçlüydü, hepsi varlıktı, ama bu umurumda değildi, ne de hikayenin geri kalanıyla hiçbir ilgim yoktu. Arkadaşlarıma karşı serttim, karşı, kimseyi seçmedim, sadece hapishanenin hiyerarşisini korumak istedim ve yaptım, ben istersem herkes bana itaat etti, ama yaşamalarına da izin verdim, bu benim , uyuşturucu içmem için ve onlar iyi yürüyebiliyorlardı, durmam için bana ağlayanlar vardı çünkü yol zordu, zor bir yol

Başka seçenek yoktu, kaçış yoktu, kazanmak ya da ölmek vardı.

Bütün bunlara rağmen zor yolu bulmayı başardım, cezaman ortasında çıkabileceğimi biliyordum, cezaman sonunda da çıkabileceğimi biliyordum, her şeyi tersine çevirdim, yani endişelenmedim, çünkü iyiydim, hapisane benim , bütün arkadaşlarım oradaydı, işte o zaman varlık duygusuyla daha da öfkelenim, müttefiklerim olduğunu biliyordum. Kötülüğün yolunu izledim, öyle yorumlandım, aslan olduğumu düşündüm ama eroin bağımlısıydım, yapılması, tüketilmesi zor bir şey. Mücadeleye girdim, eşi benzeri olmayan bir mücadele, hakimler ve eğitimciler ve asistanlar, gardiyanların başı ile karşılaştım, onlardan birkaç kez faydalandım ama çok değil, ama iyi olduğumu söylemek için yeterli değildi, çünkü takip bana bir getirdi, hepsinden büyük bir sorun, ben ya da ben değilim, istiyorum ya da istemiyorum, başka bir deyişle, talip olabileceğimiz her şey, her şeyin devamıydı, öğrenmişim, daha iyisi, babam ve annemin ayrılmasından sonra bir durum yaşamışım. Babam askerdeydi, annem o zamanlar çalışmıyordu, sonra Curry and Cabral'da temizlikçi olarak çalışmaya başladı, hala orada çalışıyor. Annemi seviyordum, babamla yaşamayı öğrenmedim, başka bir deyişle yaşadım ama kaldım

Her zaman şüphe içindeydim, çünkü iyi bir karakteri yoktu, başka bir deyişle karakteri kararsızdı, Portekiz devletinde işi olan askeri bir adamdı ve ben daha fazlasını istiyordum, başka bir deyişle, onun inşa ettiğinden daha fazlasını. Bununla birlikte, kalıtım üretildi ya da daha doğrusu küçük olmaya alıştık, her zaman bize kimin verdiğini hesaba katarız, tüm filozofların söylediği gibi, ebeveynlerin örneğine yaklaşma olacaktır, çünkü doğduğumuzda bize verilen örnek, bizi dünyaya getiren kişinin izleyeceği örnektir, bu durumda küresel bir durum olacaktır, bir baba ve bir anne olmak, büyümemin sonucu olan işti. Olduğum şey oldum, nasıl bilen alçakgönüllü, barışçıl bir varlık, bir tip olarak kabul edildim, yürüyen ve kendini beslemek zorunda olan, gerçek canavar oldum, bir daha asla aynı şekilde hapishaneyle karşılaşmadım, her durumun mükemmel katili oldum çünkü yaşamak üzereydim ve yaşamak için öldürmeye istekli biliyorlardı, her zaman olduğu gibi gerçek tipi seçtiler, tüm hakim olanı, kendime yemin ettim, onlar bana zarar vermezse onlara zarar vermeyeceğim. Devam ettim, öfkeliydim, her zaman tüm hareketlere ya da tepkilere dikkat ettim, kim olsun, yoldaşların küresel düzeyinde, adalet dünyasındaki tüm varlıkları kapsayan her şey düzeyinde yön, tüm bunlar için ödenmesi zor bir bedel ödedim, tüm bunlar için hepsi benim etkinliğime kondu, herkes beni tanıyordu ve ben de onları tanıyordum.

Herkesi tanıyordum, bu oyunun mükemmelliğiydi, birlikti, birlikte yaşayan ve durum ne olursa olsun halkla günlük temas halinde olanların birliğiydi; kaplan gibiydim, nasıl affedeceğimi bilmiyordum, aslında benden korkuyorlardı, bana karşı saygılıydılar, yapacak bir şey yoktu, bir hapishaneden bahsediyoruz, birçok şeyden bahsediyoruz, kazanılması zor bir değeri kapsıyor, özgürlük, yaşam bağımlılıklarındaki en zor durumlardan geçmek zorunda kalmadığımız sürece, Tüketimden bahsettiğimizde abartıya yol açabilecek alışkanlıklar, biz tüketimci varlıklarız, bu nedenle yenilmez canavar oldum, kendime aslan dedim, benim gibi canavarlara karşı savaştım, daha da sert bilgilerle, ama nasıl affedeceğimi bilmiyordum.

Birçok orospu çocuğu olduğunu ve hayat deneyimlerinin farklı olduğunu biliyordum, bazıları iyi insanların çocuklarıydı ve diğerleri kötü insanların çocuklarıydı, tüm bunlar gibi toplumun vermesi gereken her şeyin varlığını doğrulamak istiyorum, aynı durumların hiçbir şey yapmadan gitmesine izin veriyorlar, herkesin iyi olması gerekiyor, Herkesin olmak istediği bir toplumda yaşıyoruz, ama komşunu görmenin güzelliği de bu, yakınlık, iyilik için gelersen seni hoş karşılarım, kötülük için gelersen seni kötü karşılarım ve her şeyimi, tüm kötülüklerimi alırsın, ama yürümem gerektiğini de biliyorum, bu kadar sert olamam, onlar benim çocuklarımdan daha fazlası.

Annelere de saygı göstermek zorundaydım, herkesin iyi olması için bir kural koydum, suçun devam ettiğini ve ihtiyacın büyük olduğunu bilerek, kendimi olaylara kaptırdım, sözde uyuşturucu bağımlısı oldum, herkesin hor gördüğü kişi oldum, ama değerim vardı ve tanınıyordum, o anda hissettiğim zayıflık ne olursa olsun kimse, hiç kimse bana saygısızlık etmeyecekti. Hepsi beni alkışlıyor ve saygı duyuyordu, benden daha fazlasını istiyorlardı, örnek olmalıydım, daha nazik, daha uysal ve sevecen .

Benden görmek istediklerini onlara bedelini ödedim, serttim, kabaydım, her şeyi kararımın lehine yaptım, daha çok kazanabilirdim, hatta her şeyden daha çok faydalanabilirdim, beni sevdiler, bana hayallerini bile anlattılar ama ben olmak istediğim canavar oldum. Yaşadığım durumdan dolayı, hapsolmuşluktan, izolasyondan, kadınlarım da vardı, her şey platonik aşkla bastırılmıştı, onları sevdim, onları seviyorum.

Her şey anı yaşamakla ilgiliydi, temas noktasına kadar büyük platonik ve aşk dolu aşklarım vardı, ama güzel zevki alabilmek için birinin hayatını mahvetmekten hep kaçındım, gerekli olduğunu düşünmedim, zaten tuzağa , onlar benimkini mahvetmezse ben de kimsenin hayatını mahvetmeyecektim. Hâlâ aşıktım, hâlâ

Sadece bildiğim gibi sevmek, hepsi sevgimin bir parçasıydı, çünkü beni sevdiler, içtenlikle, bana saygı duydular, iyi yaşamayan bendim, hapsedildim, kaybettiğim her şeyi, zgürlüğu geri kazanmak için savaşmam gerektiğini biliyordum, ama o zaman nasıl duracağımı bilmiyordum, m¼d¼rler, asistanlar, eğitimciler, gardiyanlar beni yumuşatmak istediler, anlardım, ama aynı zamanda durmalıydım, her şeyi durdurmalıydım, almayı, kullanmayı, diğer insanların hayatlarını mahvetmeyi, Ama her zaman iyiydim, kimseye k¼t¼ davranmadım, bir nedenim yoksa kimseyi d¼vmedim, d¼vsem bile bunu yapmak benim için zor olurdu, çünkü insanlığın kendisi, her zaman ahlaki değerleri, her sahnenin değerlerini dikkate aldım, çünkü ben de bir varlığım, ama şimdiye kadar karşılaştıkları en b¼y¼k canavarla karşılaşacaklarını biliyorlardı, ama hepsi benim tarafımdan programlanmıştı, çünkü ben öyle istedim, kaybedeceklerinden korkarak onları beklettim. Her şey ıkarla ilgiliydi, kalkmanın, t¼ketmenin ve h¼kmetmenin bir ıkardıydı, bunu erken fark ettim, hapse girmeden önce bile, zor saatlerdi, hiç geçmeyen g¼nlerdi, hizmet etmem gereken yıllardı, h¼kmettim çünkü sonraki durumu kontrol etmem gerekiyordu, şaka bile yaptım, ama şaka bana mal oluyordu. Çünkü oynayan maymun, annesinin amıyla oynayan maymun, bir oyunda l¼yordum, çünkü nasıl kontrol edeceğimi biliyordum. O g¼nk¼ antrenmanımıdaydım, biraz pratik yapmak istedim ve ona gelip benimle pratik yapmasını s¼yledim,

Zayıf bir figürdüm, sadece eğlence içindi, boynunu sıktım, bilincini kaybetti, ama o anda içimde yapmak istemediğim bir gerginlik hissettim, bana gösterildiği gibi, oynadım, ona baktım, ayağa kalktım ve benimle yürüdü, ona her şeyin yolunda olup olmadığını söyledim, çelişkili cevap yoktu, ama ona baktığımda gerçekten olduğu hissine kapıldım, çünkü bilincini kaybetti. Kendime , ne kadar güçlü olduğumun farkında değildim ve bu zaten yaşadığım cehennemin başlangıcıydı:

- İyi misin? Beni endişelendirdin.

an için ona hep şefkat gösterdim, onu incitmek istemedim, tüm kötülükleri yatıştırmak için ona baktım, onu eğitimden yanlış anlamıştım, benim açımdan abartılıydı, sonunda kendini öldürdü, hepsi gün bir Yahudi vadisinde olma umuduydu.

Bir Yahudi vadisinde yaşayacağımı umuyordum, benim için basit bir saptırmaydı, başka bir deyişle, hazır olmadığımdan bir eğitimdi, gücüm zirvedeydi, hükmettim, çünkü nasıl hükmedeceğimi biliyordum, ama hayatta olduğu gibi bir bedel var, hapishanede çok fazla erkek olduğum için yüksek bir bedel ödedim, cezamın 5/6'sını yattım, başka bir deyişle, herhangi bir

Altı yıldan fazla cezası olan mahkumlar 5/6'dan yararlanabilirler, bu bir yasadır.

Ama cezanın ortası var, yaklaşık 2/3 ve sonra 5/6. Ben 5/6'da çıktım, bütün bunlar hapis hayatım boyunca biyografime fayda sağlamak için tasarlanmış bir programdı, kilitliydim, iyi insanlarla uğraştım, pazarlık yaptığım, yönetimin bir parçası olan, istesem sevebileceğim insanlarla, sonra tütünden beri ve daha ileri gitmedi, o insanlara karşı büyük bir nefret hissettim. Onlar benim için hiçbir şey etmeyen, sadece yaptıkları görevler nedeniyle patronlar için bir eden insanlardı. Çok saygı duyduğum bir müdür yardımcısı vardı, benimle mücadele eden ilk , sadıktım ama sonra bir hata yaptığımı düşündüm, 10 yıllık hapis hayatımdaki ilk güvencesiz tahliyemi reddeden oydu. Beni takdir etmedi ve uyuşturucu testi yaptırmamı talep etti, ancak bunun orada duracağını anlayamayacak kadar kurnazdım, bu yüzden hakime yaptığım bir başvurudan sonra erken tahliye edildim. Bana dört gün geçici izin verdi, müdür tarafından dinlenmem şartıyla ve emrettiler, ona dört gün geçici izin verdi, uyuşturucu testine girmesi şartıyla uzattı, başka bir deyişle manevra, her zaman biliyorlardı ve ben de onu birçok kez küçümsedim, ama ona her zaman saygı duydum, çünkü saygımı hak ediyordu. Onlar her zaman

Ellerinden geleni yapıyorlardı, ama olan oldu, test opiat kullanımı, yani eroin, esrar, haşhaş kullanımı için pozitif çıktı, ama ben başvurduğumda kendi lehime oynuyordum, talep etmem gereken her şeyi talep ettim, çünkü ben bir tüketiciydim, doktorum Ana F.'den bir ilaç istemiştim, Çünkü hararetli bir tartışmanın altında ya da üstünde yardım için ona gittim, bana yardım ettiği her şeyden dolayı ondan Tramal adlı ilacı istedim ve o an bir müttefikim olduğumu hissettim, Dr. Ana F. ya da Tramal rutin koşullarda opiyatları suçladı, bu temiz olacağım durumdu. Uyuşturucu testinde opiyat testim pozitif çıkmıştı, işte o zaman 2+2'yi bir araya getirdim, yani doktorum tarafından uyuşturucu testinden aklandım, bana yardımcı oldu, soruya onay belgesini iletti, uyuşturucu testi, benim gibi, verilen karara itiraz etti, hakkım temyiz etmektir, temyiz ettim ve en yüksek mahkemeye, ceza mahkemesi hakimine başvurdum, Mahkumların serbest bırakılması için en yüksek mahkeme, cezanın orta 2/3'ünden yararlanma avantajı ile, bir savaş başladı, bir gardiyana fiziksel saldırdım, istediğim için değildi, itibarımın hapisane ortamında harika olduğunu, saygı duyulduğunu aradı, ama ben de bu saygıyı inşa ettim, saygı, saygı duyarak biliyordum

Sisteme karşı oynayamazdım. Sistem kendi kendine hüküm sürüyor çünkü sosyal düzen, isteyebileceğiniz her şey, refah, kararlar çeşitliydi, 2/3 cezasından yararlanabilmek için her şeye, elimden her şeye sahiptim, çünkü gardiyanlar ve arkadaşlarım arasında itibarım çok büyüktü, bana meydan okumak isteyen gardiyanlar da vardı ve psikolojik, fiziksel düzeyde ve aklınıza gelebilecek her şey, çünkü takip etmem gereken durumlarda bunun olabileceğini biliyordum, duruşmalar 2/3 ve 5/6 cezanın ortası için de çağrıldı, başvuru esrar taraması konusundaki raporunun temizliğine dayanıyordu; O başvuruda hakime tahlillerin chamon ya da haşhaş gösterdiğini söyledim ama sosyal bir varlık olduğum cezaevi içinde hiç korunaklı yaşamadım, yani cezaevi nüfusunun geri kalanıyla ilişki kurmam gerekiyordu ve hakime sırada hiçbir şey tüketmediğimi, sadece haşhaş gösterdiğini, dolayısıyla tüketen insanlarla birlikte olsaydım ve kapalı bir alanda birlikte yaşasaydık mantıklı olduğunu, havayı soluduğum için haşhaş göstermesinin benim için çok normal olduğunu söyledim. Geçici tahliyemle ilgili kararı ertelediler çünkü Noel zamanıydı ve yargıç iki haftalığına bir yere gidecekti.

Noel tatili, ama o benden önce davrandı ve bana

Neredeyse iki buçuk ay sonra, kurtulmak istediğim için uzun bir ıstırap zamanıydı, çünkü

Uzun yıllardır, on yıldır bu durumdaydım. Ama üstesinden geldim ve güvencesiz işgücü piyasasından ayrıldığım güne kadar iyi dayandım, bana dört günlük uzatılmış güvencesiz işgücü piyasası izni verildi ve bunu başarıyla tamamladım. Ancak bu benim için daha zor bir konu olacaktı, çünkü daha saygılı olmam ve beladan uzak durmam gerekiyordu, ancak işe girmez, geçici sözleşmemin iki ayında, yoluma çıkmak isteyen biri vardı ve oldu. Çocuğa biraz kötü davranılan bir kavgaya karıştım, ama şanslıydım ki o bir bireydi, erkek repertuarına sahip bir bireydi, soruşturma emriyle hücrelere kapatıldık, bununla birlikte dinlendik, beni sıkıştırmaması için özür dileyen bir kağıt parçası gönderdim, buna gerek yoktu. İlk başta çocuğu dinlemek istemedi, çünkü bunun bir şaka olamayacağını, çünkü bana bıçakla vurmaya çalıştığını söyledi. Sonra çocuğun anlattıklarını kabul etmeyi başardı ve beni aradı, ben de ona aynı şeyleri anlattım, bunun bir eğitim olduğunu, bir şaka olduğunu, kötü sonuçlanabileceğini söyledim, ona anlattıklarımı da pek iyi karşılamadı, yani o bir gardiyan olduğu için zaten uzun yıllar hizmet etmiş ve "casdatrolas" ile uğraşmış, yani zaten uzun yıllar hapiste yatmış olanlara verilen isim, bana ya da çocuğa bir şey olmadı, bizi cezadan çıkardılar.

Normal bir hayat sürmeye devam ettim, sorunlardan daha da kaçınmaya baladım, dört gün daha başarılı bir şekilde izin almayı baardım ve sonra tekrar oldu, Mart 2007'de, başka bir gün izin için 11 gnm kalmıştı, Nisan ayının başında, bir kişiyi uyuyturucuyla kandırmıtım, başka bir deyişle, ona gerçek mal yerine kum vermiştim, bana saldırdı, ona vuramazdım yoksa sefer yaptırım alırdım, zaten uyarılmıtım, sadece kendimi savundum ve hepsi kadardı.

Ama bir sorun asla tek baına gelmez, ben de peini bıraktım, işte bu sebepten dolayı, olmayacak bir şey oldu, yine bir riga, ama bu sefer yanıma , nm keseceklerdi ve öyle de oldu. Bir kişiyi bilgi almak için hücreme aırdım, çünkü bu kişi benim holanmıyordu ve bana bilgi veren adama, Nuno Maluco'ya, gerçek bir savaıya, onun da benim gibi güvencesiz koşulları vardı, yeenim üzerine yemin etmiştim, hiçbir şey yapmayacağıma, sadece adını öğrenmek istediğıime dair, hiçbir şey yapmayacağıma dair bütün gün ısrar ettim, hücrelerin kapanmasına az kalmıştı, kişiyi hücreme aırdım ve daha önce yapmadığı bir şey hakkında neden konuştuğunu sordum.

Nuno Maluco'nun böyle bir durumda bana asla yalan söylemeyeceğini biliyordum, her zaman saygı duyduğum adamlardan biriydi, çünkü aynı zamanda gerçek bir savaşçıydı, beni ve Nuno'yu inkar etmesine kızdım. Ona saldırdım ve o sırada gardiyan hücreme geldi ve ona attığım yumruk yüzünden yerde cansız yatan adamı gördü, ama gardiyan hiçbir şey görmedi, sadece yere düşen adamı gördü, tanık olmadan bir şey söyleyemezdi, ama bu adam bir ispiyoncuydu, durumumu zorlaştıracak olan da buydu, Ama yine de kurtulamayacağımı biliyordum, çünkü hiç kimseyi ispiyonlamamıştım ve mahkumlar şikayet ettiğinde asla susmadığım için beni her şey için cezalandırmaya hevesliyidiler. Her zaman bu davaların ya da mücadele biçimlerinin destekçisi olarak görüldüm ve işte o zaman beş gün ceza aldım, cezamı hücrede çektim, bir cezaydı, kendimi savundum, kişinin kendini kötü hissettiğini ve düştüğünü iddia ettim ve o da versiyonunu söyledi, gerçekten dayak yediğini söyledi ve bu 2/3'ümün değerlendirilmek üzere olduğu bir zamanda oldu. Eğer benimle ilgili bir sorun yoksa, yani arada disiplin cezası yoksa, çıkma şansım yüksekti. Ancak bu sefer 2/3'lük cezam için dinlendiğimde gerçekten suçsuz olduğumu iddia etmek zorunda kalacaktım ve doktora masum olduğumu ve hiçbir şey yapmadığımı söyledim,

Bunu dikkate almadım, durumdan mağdur olduğumu hissettim, ancak kararı bekledim ve karar 2/3'te çıkma olasılığımı kesti, böylece sadece yeni bir değerlendirmeden, cezamın 5/6'sının değerlendirilmesinden yararlanabilecektim, başka bir deyişle 5/6'da çıkacaktım çünkü yasa bundan yanaydı, Bu davada lehime karar verildi, zaten 5/6'da çıkacaktım, ancak bu bana neredeyse 3 yıl daha hapse mal olacaktı, bunun yerine hakimın kararını iptal ettirmek için temyize başvurmakta ısrar ettim, böylece 5/6'dan önce yeni bir inceleme yaptırabilecektim, bunun için de en az altı ayımı sessizce geçirmem gerekecekti. Cezam Mart ayında verildi, aynı yılın Mayıs ayında şartlı tahliye için dinlendim, 2/3 kesinti kararı henüz gelmemişti, işte o zaman hayatım daha da karmaşık hale gelebilirdi, acı çektim, üzıldüm, ama cezamın büyük kısmının çoktan geçtiğini de biliyordum. İşte o zaman durum oldu, bu sefer bir gardiyanla, geçebilecek bir durum olabilirdi, eğer gardiyanın benimle kaba ve sert bir şekilde konuşması olmasaydı, emrini yerine getirmedim, yüzüne yumruk attım, benimle yalnızdı, ama başka bir gardiyan geldi, çok hızlı bir şekilde meslektaşına katıldı ve bana saldırmak için bana katıldılar, artık ona yumruk atmadım, onlar da bana saldırmaya çalışmayı çabucak bıraktılar, sadece revir bekleme odasına gitmemi istediler, patronlar geldi

Onlara hiçbir şey olmadığını, sadece emre uymadığımı söyledim, çünkü gardiyanın ağzından hala kan aktığı için, bunun basit bir saldırganlıktan kazara bir duruma kadar herhangi bir şekilde bir saldırganlık biliyorlardı ve ben de onlara bunu söyledim, gardiyana saldırmak için hiçbir nedenim yoktu, hatta onunla iyi konuştum, onlara bunun bir kaza olduğunu da söyledim ve her zaman iddia ettiğim şey buydu.

Beni soruşturma için kilit altında tuttular, Yahudi vadisi güvenlik bölümünü aradılar, kabul ettiler. Ama ben bunun gerçekten bir kaza olduğu tezimi savunmaya hazırdım, bunun istem dışı bir eylem olduğunu kabul edemezdim, kaybederdim. Bu yüzden, bu tezimle devam etmek istiyorsam, gardiyanlar arasında bir çelişki olması gerektiği gerçeğine dayanmak zorundaydım. Saldırıya uğrayan gardiyan Leite', ama ona saldırdığımı da yazmadı, raporu hazırlayan diğer gardiyandı, koruma altındaki bir çocuğu oraya götürmüştü, revire de gitmişti, rutin bir şeydir, mahkum koruma altında olduğu için gardiyanların ona eşlik etmesi gerekir, ne yaptığımı gördüğünü gerçekten biliyorum, çünkü her şeye tanık oldu, bu yüzden disiplin cezasıyla cezalandırılmam için raporu hazırlayan oydu ve beni mahkemeye de götürdü.

Ancak savcılıkta dinlendiğim gün, gardiyan Leite'ye saldırdığım iddiasıyla hakkımda dava açıldığını öğrendim, ancak o gün bana eşlik eden kişi gardiyan Oliveira'ydı, bu gardiyanın benimle olan hikayesi cezaevinde kurduğum bir arkadaşlıktı, bilgisayar düzeyinde ofis uygulamaları kursundaydım, Lina adında bir monitrm vardı, ona istemeden açık oldum ve bu gardiyan Oliveira da ondan hoşlandı ve onu kestirdi. Ondan hoşlandığımı ve onun da benden hoşlandığını biliyordu, işte bağ burada başladı, benimle arkadaş oldu, onunla birlikte olmak için hakkımda kötü konuşmuş olabilir, benimle daha fazla konuşmaya başladı ve savcılıktaki ifadelerimi dinledi ve söylediğim her şeyi yazdı, bunun bir kaza olduğunu savundum, çünkü bu gardiyanın bana yardım edeceğini asla hayal edemezdim, benden hoşlandı, ondan sonra Monsanto'ya gitti, Sıradan bir hapishaneden yüksek güvenlikli bir hapishaneye dönüştürülen bir hapishane, Mayıs 2007'de hapishanenin açılışı yapıldı, bu arada Monsanto'ya gittim çünkü sürecin gelişmesini beklemek zorundaydım, teröristleri, daha şiddetli suları, suç örgütlerini barındırmak için karmaşık bir hapishane yapıldı, her zaman izlendik, sürekli, çünkü daha sert bir rejimde yaşıyoruz, başka bir deyişle, ilk başta mahkumlar daha sert bir rejimde.

Hepsi hücreden çıkmak için kelepçeliydi, günde sadece bir saat dinlenebiliyorlardı. Ama ben oraya sadece Mayıs 2008'de gittim ve ben de uzun süre bir hücrede kilitli kalma rejimini aldım, ama artık kelepçelerim yoktu, açık olmayan bir rejimim vardı, ama başka aktivitelerimiz vardı, futbol, hentbol ve spor salonumuz vardı, kütüphaneye de gidebiliyorduk, ama hepsi serpiştirilmişti, hepsi aynı gün değildi.

Cevap vermeye gittim ve aynı tezi tekrar savundum, ancak gitmek için minibüsten indiğimde, suçlu olan Memur Leite'ye Memur Oliveira'nın eşlik ettiğini gördüm ve Memur Leite'nin ifadesini dinlemeye başladığımda hoş bir sürprizle karşılaşacağımı hayal etmekten çok uzaktım, savcılıkta sorgulandığımda savunduğum tezi duydum ve işte o zaman Memur Oliveira'nın bana yardım ettiğini hissettim. Mahkeme ayrıca bunun gerçekten bir kaza olduğuna ikna olmadıklarını, ancak yapmaları gerekeni yaptıklarını ve aksi yönde bir kanıt yoksa kimsenin mahkum edilemeyeceğini iddia etti. Beraat ettim ve avukatım da mükemmeldi, Monsanto yüksek güvenlikli cezaevinde duruşmayı beklerken, bana bir değerlendirme yaptılar, tahliyeme tam iki ay kalmıştı ve beni Alcoentre'deki I.P.'ye naklettiler, zaten o cezaevinde zaman geçirmiştım, ihtiyacım olmayan bir naklim vardı.

Cezaevinde daha önce yaptığım birkaç talebin ardından, cezaevi kolonisi adı verilen bir açık rejim cezaeviydi, iki ayım kaldığında beni sokağa çıkmam için oraya geri gönderdiler, ben de ayrıldım.

Açık rejimli bir hapishanede olmayı çok istiyordum çünkü Monsanto'da bir buçuk yıl geçirdim ve orada ne kadar iş yaparsak yapalım, çok kapalı bir rejim.

İçeriye uyuşturucu sokmak imkansızdı çünkü dışarıdan yiyecek ya da herhangi bir şey giremiyordu, ziyaretin fiziksel temasa izin vermeyen bir camı vardı ama kendime her zaman başıma gelen onca kötü şey arasında eroini bırakmanın bana fayda söyledim.

*** KAPATMA ***

PINK FLOYD - BİZ VE ONLAR

" Biz ve onlar

Ve sonuçta biz sadece sıradan insanlarız

Ben ve sen

Sadece Tanrı bilir

Bu bizim yapmayı tercih edeceğimiz bir şey

değil Forward arkadan ağladı

Ve ön saflar öldü.

Ve general oturdu Ve

haritadaki çizgiler bir o yana

bir bu yana hareket etti

Siyah ve mavi

Ve kim bilir hangisi hangisidir ve kim kimdir Yukarı

ve aşağı

Ve sonunda bu sadece bir döngüdür mı bunun

bir kelime savaşı olduğunu Poster taşıyıcısı

ağladı

Dinle evlat, dedi silahlı adam, içeride senin

için yer var.

"Demek istediğim, sizi öldürmeyecekler, bu yüzden onlara hızlı, kısa, keskin bir şok verirseniz, bir yapmazlar. mı? Yani o ucuz kurtuldu, çünkü ben olsam onu bir güzel döverdim - sadece bir kez vurdum! Sadece bir fark vardı.

ama gerçekten... Yani görgü kuralları hiçbir şeye mal olmaz, değil mi?"

Aşağı ve dışarı
Bu konuda çok fazla şey olması yardımcı olamaz
With, olmadan
Kavganın bununla ilgili olduğunu kim inkar edebilir ki?
Yolun dışında
Yoğun bir gün
Aklımda bir şeyler var. Çay
ve bir dilim parası için."
Yaşlı adam öldü.

COPYRIGHT© PINK FLOYD
